

Dosar nr. 9972/2/2011
3858/2011

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA I-A PENALĂ
DECIZIA PENALĂ NR. 381

Ședința publică din data de 22 februarie 2012

Pe rol soluționarea contestației în anulare formulată de condamnatul-contestator NUȚU (STAIKU) DINEL împotriva deciziei penale nr.741/04.04.2011, în dosarul penal nr. 14165/4/2006 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I penală.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns condamnatul-contestator NUȚU (STAIKU) DINEL personal, în stare de arest, asistat de apărător ales M.V., în baza delegației avocațiale, și intimatul Banca Internațională a Religiiilor prin avocat ales D.E., în baza împuternicirii depuse la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Întrebate fiind de instanță dacă sunt cereri sau excepții, părțile arată:

Reprezentanta Ministerului Public precizează că, în condițiile în care se consideră că actele existente la dosar sunt suficiente, dat fiind faptul că, obiectul cauzei este o contestație în anulare și dacă se consideră că decizia 1057 invocată de contestator este suficientă pentru a acoperi lipsa întregului dosar al instanței de la Craiova, reprezentanta parchetului arată că nu are cereri de formulat și opinează totuși, că decizia este suficientă pentru a crea convingerea și pentru a avea posibilitatea de a verifica dacă suntem, sau nu în cazul prev de art. 386 lit. d Cod de Procedură penală. Astfel încât apreciază decizia invocată ca fiind suficientă.

Apărătorul ales al condamnatului-contestator Nuțu (Staicu) Dinel precizează că textul de lege nu face precizări clare la necesitatea atașării dosarului, pentru că hotărârea îmbracă forma unei dovezi, fiind o hotărâre judecătorească, investită cu putere de lucru judecat, așadar nu apreciază necesară atașarea dosarului.

Pentru Banca Internațională a Religiiilor, apărătorul ales apreciază de asemenea că sunt suficiente actele existente al dosar.

Condamnatului-contestator Nuțu (Staicu) Dinel, precizează că mai are o cauză pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București, fiind arestat în această cauză, Arată că este arestat din data de 19 aprilie 2011 în prezenta cauză, iar din 23 noiembrie 2011, în dosarul Judecătoriei Sectorului 2 București.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de solicitat sau excepții de invocat, **Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe recurs:**

Apărătorul ales al condamnatului-contestator Nuțu (Staicu) Dinel solicită în temeiul art. 390 alin. 3 Cod de Procedură penală admiterea contestației în anulate, iar în baza art. 386 lit. b Cod de Procedură penală, să se constate existența a două hotărâri judecătorești, definitive, la aceeași faptă pentru care s-a pronunțat ultima hotărâre a Curții de Apel București și s-a emis mandatul de executare al pedepsei închisorii în ce-l privește pe Dinel Nuțu.

Astfel încât, consideră contestația ca fiind admisibilă, fiind întrunite atât cerințele legale, cât și cele internaționale, făcând referire astfel la Protocolul 7 art. 4 CEDO care prevede că „nicio persoană nu poate fi judecată pentru aceeași faptă, sau pedepsită penal de jurisdicția aceluiași stat pentru o faptă pentru care a fost deja achitat sau condamnat.....”.

Mai invocă dispozițiile art. 20 alin. 2 din Constituția României, care prevăd că în situația în care România a ratificat tratate internaționale, jurisdicțiile naționale sunt obligate să dea prioritate acestor reglementări.

Apărătorul solicită a se avea în vedere că la dosarul cauzei există decizia nr. 1057 din 27 septembrie 2010 a Curții de Apel Craiova, cât și decizia nr. 741 a Curții de Apel București prin care a fost încarcerat fiind emis mandatul de executare al pedepsei închisorii. Precizează că la dosarul cauzei a fost depusă această decizie, însă consideră că instanța nu i-a dat eficiență.

Făcând referire la starea de fapt arată că în cauză s-a reținut că Nuțu Dinel avea calitatea de acționar majoritar, ca persoană ce reprezenta grupul BDJ Craiova, pentru cesionarea unor creanțe ce se confirmă de procuror prin rechizitoriu, cu acuzația că aceste creanțe nu au fost niciodată îndeplinite, motiv pentru care Banca Internațională a Religiiilor a fost prejudiciată. Așadar, pe această situație de fapt s-a reținut săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu în complicitate cu coinculpatul Popescu Ion, care avea calitatea de director al Băncii Internaționale Religiiilor. Pe de altă parte, aceeași acuzație a fost analizată și de procurorii care au efectuat urmărirea penală în cauza asupra căreia ulterior a fost pronunțată decizia penală 1057/2010 de către Curtea de Apel București și spre deosebire de procurorii care au instrumentat urmărirea penală în primul dosar, în această a doua cauză, procurorul a apreciat că, sub nicio formă nu se poate reține implicarea lui Nuțu (Staicu) Dinel în semnarea tranzacției 22 prin care grupul de firme care se găsea în coordonarea acestuia ar fi beneficiat de cesiunea creanțelor.

Susține că starea de fapt a fost analizată corect în cel de-al doilea dosar, în care s-a pronunțat decizia penală 1057/2010 a Curții de Apel București. Consideră că legiuitorul nu a făcut distincție cu privire la hotărârile judecătorești, în ce procedură sunt ele soluționate, pe art. 278 sau pe o judecată de fond, ci a făcut trimitere la noțiunea de hotărâre judecătorească definitivă. Însă în condițiile în care legiuitorul a introdus jurisdicția contencioasă, inclusiv în procedura prev. de art. 278 Cod de Procedură penală, hotărârile sunt asimilate unei hotărâri judecătorești întrucât instanța a administrat un probatoriu vast, astfel cum s-a întâmplat și în decizia nr.

1057/2010, în care instanța a examinat relevanța acuzațiilor nu numai cu referire la materialul de urmărire, și a respectat toate cerințele de contradictorialitate specifice unui proces penal.

În ceea ce privește identitatea de obiect între cele două dosare, apărarea arată că legiuitorul nu prevede acest lucru, întrucât textul de lege art. 392 ind. 3 alin. 3 Cod de Procedură penală prevede că „va desființa acea hotărârea sau ultima parte din hotărâre, cu privire la care există autoritate de lucru judecat”. Așadar legiuitorul cere ca pentru aceeași faptă, două instanțe să fi ajuns la două soluții diferite, iar în prezenta cauză, pentru fapta reținută în sarcina condamnatului Nuțu (Staicu) Dinel de a fi semnat tranzacția 22 și de a fi beneficiat de creanțele din partea BIR-ului, a fost judecat și condamnat prin decizia nr. 741 și pentru aceeași faptă, prin decizia 1057 a Curții de Apel Craiova s-a reținut că nu poate fi implicat în săvârșirea aceste infracțiuni, însă nu are nicio relevanță, dacă, în cauză s-au avut în vedere și alte infracțiuni.

Pentru aceste considerente solicită în temeiul art. 4 din Protocolul 7 al CEDO și în baza art. 386 lit. d Cod de Procedură penală admiterea contestației în anulare, desființarea hotărârii nr. 741 pronunțată de Curtea de Apel București și prin aplicarea dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. b Cod de Procedură penală rap la art. 10 lit. j Cod de Procedură penală să se constate existența de autoritate de lucru judecat.

De asemenea apărătorul apreciază că în urma anulării hotărârii nr.741 a Curții de Apel București se impune și anularea hotărârii pronunțată în prima instanță și în instanța de apel. În consecință apreciază că nu se mai impune o hotărâre de redeschidere a judecării în recurs în cazul în care se constată existența autorității de lucru judecat, motiv pentru care solicită anularea hotărârii, anularea mandatului de executare al pedepsei închisorii și punerea de îndată în libertate a condamnatului Nuțu (Staicu) Dinel dacă nu se află arestat în altă cauză.

În susținerea celor solicitate invocă și dispozițiile art. 5 paragraful 3 CEDO.

Pentru Banca Internațională a Religiiilor prin apărător ales solicită respingerea cererii de contestație în anulare ca neîntemeiată.

Reprezentanta Ministerului Public, având cuvântul pe fondul cauzei, arată că, în opinia sa, invocarea cazului prev de art. 386 lit. d Cod de Procedură penală este pur formală, motiv pentru care consideră că cererea de contestație în anulare este inadmisibilă.

În susținerea inadmisibilității contestației, reprezentanta parchetului solicită a se avea în vedere că nu se poate pune problema situației cazului de contestație prev de art. 386 lit. d Cod de Procedură penală, în condițiile în care este vorba întradevăr de două hotărâri definitive, însă una dintre acestea este pronunțată ca urmare a parcurgerii procedurii prev. de art.278 ind. 1 Cod procedură penală și nu ca urmare a parcurgerii procedurii obișnuite prin derularea tuturor fazelor procesuale, judecată în primă instanță, apel și recurs.

În al doilea rând, apreciază că recurentul-condamnat-contestator Dinel Nuțu nu se află în situația cazului de contestație în anulare prevăzut de art. 386 lit. d Cod de Procedură penală, întrucât condiția imperativă este să existe identitate de obiect, iar în prezenta cauză, obiectul se identifică cu cercetarea infracțiunilor pentru care s-au dispus soluții în cele două dosare și prin identitatea de parte.

Solicită a se avea în vedere soluția pronunțată prin decizia penală nr.1057/27 septembrie 2010, prin care Curtea de Apel Craiova a menținut soluția dispusă de procuror prin rezoluția nr. 83/P/2008 din 13 noiembrie 2009 a Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Craiova, soluție prin care s-a dispus cu privire la Dinel Staicu, actualmente Nuțu Dinel neînceperea urmăririi penale în temeiul art. c, d, g Cod de Procedură penală pentru infracțiunile prev. de art. 9 lit. b și c din legea 241/2005; art.323 Cod de Procedură penală și pentru art. 23 din Legea 656/2002.

De asemenea, solicită a se avea în vedere că prin rezoluție, se precizează clar că, în decizia la care s-a făcut referire, la fila 8, s-a dispus disjungerea cauzei cu privire la Dinel Staicu și s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriul nr. 61/P/2002, făcându-se mențiune cu privire la faptele acestuia care au făcut obiectul dosarului nr. 61/P/2002 din 9 noiembrie 2006. Pentru aceste fapte, contestatorul a fost condamnat potrivit deciziei nr. 741 din 4 aprilie 2011, pronunțată însă, cu privire la alte infracțiuni, astfel cum rezultă din cuprinsul acesteia, nu este vorba nici pe departe de infracțiunile pentru care Curtea de Apel Craiova s-a pronunțat, ci este vorba de infracțiuni de evaziune fiscală, asociere și spălare de bani, iar în această cauză este vorba despre infracțiuni prev de art. 246 cu raportare la art. 248 ind. 1 Cod penal. Mai mult de atât, rezoluția face referire clar care este situația dosarului 61/P/2002 pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a lui Dinel Staicu în anul 2006, în schimb, cercetările în respectiva cauză pentru care s-a dispus această rezoluție, nr. 83 și implicit soluția Curtea de Apel Craiova au reținut alte fapte.

În concluzie, Ministerul Public apreciază că invocarea pur formală, reprezintă doar o referire la textul de lege, având în vedere că nu se află nici pe departe în cazul reglementat de art. 386 lit. d Cod de Procedură penală și de aceea apreciază că invocarea formală nu poate să conducă decât la concluzia că cererea de contestație în anulare este inadmisibilă.

În acest sens, reprezentanta parchetului depune la dosar o hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție în care s-a respins ca inadmisibilă contestația întemeiată pe mai multe cazuri, printre care și lit. d, întrucât contestatorul nu a adus dovezi în sprijinul celor susținute referitor la pronunțarea a două hotărâri definitive în raport de aceeași faptă.

Apărătorul ales, al condamnatului-contestator Nuțu Dinel, având cuvântul pe inadmisibilitatea cererii, precizează că pentru existența cazului de contestație în anulare, trebuie să avem acuzația din hotărârea rămasă definitivă, cuprinsă în hotărârea nr.1057, iar faptul că în această hotărâre mai sunt și alte acuzații, nu are nicio relevanță.

Astfel, arată că decizia nr. 741 reține ca faptă asupra căreia s-a dispus condamnarea, în paragraful 3, respectiv că: „în perioada iulie 1999 - februarie 2000, Banca Internațională, prin sucursale a cedat creanțe unui grupă de 11 firme din Craiova și a acordat credite, beneficiarul direct fiind Dinel Staicu”. Iar această stare de fapt se găsește și în hotărârea nr. 1057, pagina 11, paragraful 2 respectiv: „din actele premergătoare s-a stabilit că în perioada iulie – septembrie 1999, Banca Internațională în calitate de cedent a cesionat creanțe pe care le avea de încasat de la diverși de debitori, pe aceeași sumă totală, pe aceleași daune către SC DEB Aninoasa” considerând astfel că în aceasta constă identitatea.

Recurentul-condamnat-contestator Nuțu Dinel susține că în cauză s-a făcut dovada existenței cazului de contestație prev. de art. 386 lit. d Cod de Procedură penală, iar în dovedirea acestei susțineri arată că sesizarea parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova a fost înregistrată la IPJ Dolj în 2001 și la IGP în 2002, soluționându-se diferit. Mai arată că a depus memoriile și a menționat că inclusiv parchetul de pe lângă Direcția Națională Anticorupție Craiova a indicat către parchetul de pe lângă Direcția Națională Anticorupție București că există o cercetare dublă.

În consecință, solicită admiterea cererii de contestație în anulare astfel cum a fost formulată, întrucât, în opinia sa s-a făcut dovada existenței a două hotărâri de condamnare.

CONSIDERENTE

Deliberând, constată că la data de 23.11.2011, petentul Nuțu (Staicu) Dinel a formulat contestație în anulare împotriva deciziei penale nr. 741/04.04.2011, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală, în dosarul nr. 14165/4/2006.

În motivarea contestației, se arată că aceasta se întemeiază pe dispozițiile art.386 lit. d Cod procedură penală, întrucât pentru aceeași stare de fapt, împotriva sa s-au pronunțat două hotărâri judecătorești: una de condamnare la 7 ani închisoare, respectiv decizia penală nr.741/2011 a Curții de Apel București și una prin care s-a confirmat soluția de neîncepere a urmăririi penale, respectiv decizia penală nr. 1057/27.09.2010 a Curții de Apel Craiova.

A mai susținut petentul contestator că, aceeași situație de fapt a fost examinată în proceduri judiciare distincte, desfășurate de diferite structuri din cadrul Ministerului Public, doar că s-au dat faptelor încadrări juridice diferite și s-au pronunțat soluții de neîncepere a urmăririi penale, soldate cu deciziile penale nr. 1057/2010, 683/2009, 292/2010 și 671/2009, pronunțate de Curtea de Apel Craiova (fila 14 dosar instanță).

Totodată, s-a mai susținut că acuzația care a stat la baza condamnării sale prin decizia penală nr.741/R/2011 a Curții de Apel București privește interpretările date tranzacției de compensare nr. 22 și 23 din 10.01.2001, ori asupra acestei tranzacții s-a pronunțat o instanță de judecată prin sentința

civilă nr. 6684/2001 de către tribunalul București, hotărâre care are putere de lucru judecat potrivit disp. art. 44 alin. 3 Cod procedură penală.

În fine, a mai susținut petentul contestator, că au fost încălcate dispozițiile art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului.

În motivele scrise (fila 18) contestatorul a invocat și cazul de contestație în anulare prev. de art. 386 lit. c Cod procedură penală, susținând că instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute în art. 10 alin. 1 lit.f – i Cod procedură penală, cu privire la care existau probe în dosar.

Prin încheierea din 01.02.2011, s-a respins, ca tardiv formulată, contestația în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 386 lit. c Cod procedură penală, reținându-se următoarea motivare:

Potrivit art. 388 alin. 1 Cod procedură penală contestația în anulare pentru motivele arătate în art. 386 lit. a-c și e Cod procedură penală, poate fi introdusă de persoana împotriva căreia se face executarea cel mai târziu în 10 zile de la începerea executării.

Ori, petentul contestator a fost arestat la data de 19.04.2011 în prezenta cauză, motiv pentru care contestația în anulare întemeiată pe cazul prev. de art. 386 lit. c Cod procedură penală, este tardivă.

Prin urmare, instanța va analiza în continuare doar cazul prev. de art.386 lit. d Cod procedură penală.

Pentru soluționarea contestației în anulare este necesar a se examina două probleme:

-dacă hotărâre judecătorească prin care se soluționează plângeri împotriva rezoluțiilor de netrimitere în judecată ale parchetului, în procedura prev. de art.278¹ Cod procedură penală, are autoritate de lucru judecat sau nu;

-dacă cele două proceduri, respectiv prima în care s-au pronunțat hotărâri judecătorești potrivit disp. art. 278¹ Cod procedură penală și cea de-a doua în care s-a pronunțat o hotărâre de condamnare, privesc același fapt.

Bineînțeles, în cauza de față, care constituie, se pare, o premieră în practica instanțelor se vor analiza și alte probleme pe lângă cele două enunțate mai sus: îndeplinirea condițiilor cerute de art. 386 lit. d Cod procedură penală, istoricul și succesiunea procedurilor penale, principiul „non bis in idem”, domeniul de aplicare, scopul acestuia, identificarea faptelor materiale care constituie obiectul fiecărei proceduri, interdependența faptelor.

* *
*

Istoricul, succesiunea și paralelismul procedurilor penale

Curtea, în examinarea încălcării (violării) principiului „non bis in idem” nu își propune să examineze existența/inexistența vinovăției petentului contestator condamnat, de ce și pentru ce a fost condamnat, ci – în virtutea

respectării normei procesual penale – **analizează numai modalitatea** în care acesta a fost cercetat penal/urmărit penal, în **două proceduri penale** (dublarea lor):

- **prima** – referitoare la rezoluțiile respectiv ordonanțele de neîncepere a urmăririi penale și care prin controlul exercitat de instanțe – vizând legalitatea și temeinicia acestora – le-a menținut, în cauză existând soluții definitive intrate în puterea lucrului judecat și
- **a doua** – finalizată cu trimiterea în judecată a aceluiași petent condamnat contestator și, pe cale de consecință, condamnarea definitivă a acestuia (decizia penală nr.741/04.04.2011 a Curții de Apel București – Secția I-a Penală).

De fapt, aceasta este și rațiunea pentru care, legiuitorul a introdus cazul prevăzut de **art.386 lit.d** din Codul de procedură penală al contestației în anulare „**când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă**”, astfel cum se va arăta în capitolul ce urmează, denumit generic „**Istoric și succesiunea procedurilor penale**”.

Istoric și succesiunea procedurilor penale

Se apreciază că pentru cauza dedusă judecării – pentru început – se va face referire la rezoluția nr.250/P/2006, din 12.12.2006, a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Secția de Combatere a Infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, deoarece din acesta, prin disjungere, s-a format dosarul penal nr.61/P/2002, ce a avut la bază sesizarea nr.250/P/2001 înregistrată la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, înregistrată apoi și la I.G.P.București, iar la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică, această sesizare a stat la baza formării dosarului nr.93/P/2002 și întrucât Rechizitoriul nr.61/P/2006 a constituit actul de sesizare a instanței de fond – Judecătoria Sectorului 4 București – și, în urma cercetării judecătorești, s-a pronunțat o soluție de condamnare rămasă definitivă prin decizia penală nr.741/04.04.2011 a Curții de Apel București – Secția I-a Penală.

Așa fiind,

Prin **rezoluția nr.250/P/2006 din 12 decembrie 2006 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție**, s-a dispus pentru petentul contestator condamnat STAICU

DINEL (Nuțu) și alții să se efectueze acte premergătoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.248-248¹, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal și art.215 alin.1, 2, 3 și 5 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, și sub aspectul unei presupuse evaziuni fiscale.

Se susține în rezoluție că, în concret, se verifică mai multe aspecte legate de faptul:

1. **dacă un grup de 4 societăți controlate de către Staicu Dinel - petent (BDJ Craiova, Padogaz SA, Dumimpex SRL și Altex SRL) s-au interpus în circuite financiare prin încheierea unor convenții de plăți nelegale în zona Vâlcea cu SNG Transgaz Mediaș;**

2. **dacă Staicu Dinel și alți acționari ai Băncii Populare Rich Bank Cooperativa de Credit nu ar fi înregistrat în evidența financiar contabilă, venituri financiar contabile reprezentând dobânzi și penalități calculate în baza tranzacției de compensare nr.22 din 10 ianuarie 2001 și pentru faptul că nu a fost înregistrat în evidența financiar contabilă - cesiunea depozitului în favoarea S.C. BDJ S.A. conform contractului de cesiune de creanțe nr.23 din 11 februarie 2001.**

Se precizează în conținutul acestei rezoluții - nr.250/P/2006 – că și în dosarul nr.172/P/2006 se efectuează verificări sub aceleași aspecte, prin urmare, se face aplicarea art.34 lit.d C.p.p. și se reunesc cauzele cu motivarea: „pentru o mai bună înfăptuire a justiției”.

Totodată, se dispune conexarea dosarului nr.250/P/2006 la dosarul nr.172/P/2006.

Prin rechizitoriul nr.61/P/2002 din 9 noiembrie 2006 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților: POPESCU ION, DUȚU VIORICA, STAICU DINEL și RĂCEALĂ RADIAN, sub aspectul săvârșirii de către fiecare a infracțiunilor prevăzute de art.246 Cod penal-art.248¹ Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal raportat la art.258 Cod penal.

În ceea ce privește pe petentul contestator condamnat Staicu (Nuțu) Dinel, la punctul 14 din Rechizitoriul sus menționat, s-au reținut următoarele:

„Astfel, la data de 10.12.1999 învinuitul STAICU DINEL a inițiat Contractul de asociere în participațiune și aderare la constituirea Holdingului BDJ Craiova, care are ca semnatori 11 societăți care au preluat creanțe de la B.I.R. la care s-au adăugat S.C. DETRANS COM S.R.L. Podari și Cooperativa de Credit - Banca Populară RICH - BANK, având ca scop

declarat gestionarea de către Cooperativa RICH - BANK a sumelor dobândite din recuperarea de creanțe.

În realitate, prin crearea acestei asociații fără personalitate juridică s-a urmărit mobilizarea de disponibilități financiare pentru Cooperativa de Credit RICH - BANK în vederea acordării de credite către asociați și investirea în acțiuni SIF, prin crearea acestui Holding s-a evitat desfășurarea activității curente a societăților cesionare și beneficiare de linii de credit prin conturile deschise la B.I.R., fiind astfel înlăturată posibilitatea creditorului de a analiza solvabilitatea debitorilor și de a aprecia asupra bunei credințe a acestora în derularea contractelor, aspect ce a avut consecință imposibilitatea urmăririi și valorificării garanțiilor, și a sumelor de bani încasate din valorificarea garanțiilor cedate.

În baza Contractului de asociere în participațiune și aderare Constituirea HOLDING BDJ Craiova a fost încheiat Contractul de cesiune nr. 97 din data de 01.03.2000 prin care au fost cedate în favoarea C.P.B.R.B. toate creanțele și creditele preluate de la B.I.R.

Potrivit Convenției nr. 101 din data de 01.03.2000 persoana fizică D.A. II prelua conducerea întregului personal al Cooperativei de Credit RICH - BANK, pentru recuperarea creditelor B.I.R. Prin convenție, se prevedea posibilitatea contractării de către acesta din creanțele recuperate de credite preferențiale pentru desfășurarea de activități economice.

După intrarea în faliment a B.I.R., ADUNAREA GENERALĂ EXTRAORDINARĂ A ACȚIONARILOR BDJ S.A. Craiova a hotărât fuziunea prin absorbție a societăților conduse de petentul DINEL STAIU (NUȚU). În actul adițional încheiat la data de 28.11.2000 S.C. BDJ S.A. a preluat activul și pasivul societăților absorbite, împreună cu asociații, urmând ca societățile absorbite să înceteze să mai existe.

Pe cale de consecință, imobilele ipotecate la B.I.R. au trecut în patrimoniul S.C. BDJ S.A., societate care la rândul ei a fost absorbită de S.C. RECONVERSIA S.A.

Anterior operațiunii de absorbție a S. C. BDJ S.A. de către S.C. RECONVERSIA S.A., imobilele ipotecate la B.I.R. (Abatorul Mofleni, Abatorul Podari, Frigoriferul Craiova) și care, potrivit dispozițiilor actuale, nu puteau fi înstrăinate sau grevate de alte sarcini fără avizul prealabil al băncii, au fost vândute către S.C. Carnexpod S.A. Craiova.

Prin contractul de cesiune nr. 145/13.02.2001, Cooperativa de Credit BACA POPULARĂ RICH - BANK a cesionat creanțele B.I.R. către Asociația FPP Oltenia, unul dintre investitorii semnificativi ai SIF Oltenia S.A.”

La punctul 2 al rechizitoriului, s-a dispus, în baza art.262 pct.2, lit.a raportat la art.11 pct.1, lit.b și **art.10 lit.d din C.p.p.: Scoaterea de sub urmărire penală a a învinuiților:** Dudu Anișoara, Tudorache Valeria, Negoii Doinița, Simion Ilie, Bredea Octavian Mihai, Mirescu Constantin, Spulber Corneliu, Săceanu Ion, Petre Eugenia, Cernat Georgeta, Văcăruș Ioan, Merai Petru, Rusu Ioan, Zamfirache Gheorghe, Zincă Dan, Nițoiu Elisabeta, Savu

Ion, Dumitrana Laurențiu, Onea Gheorghe, Sanda Ion, Uță Constantin, Crachină Ion, Lioveanu Anastasia, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.246 Cod penal-art.248¹ Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal raportat la art.258 Cod penal., reținându-se că au aprobat și au avizat încheierea convențiilor de cesiune de creanță și acordarea de credite unor societăți ce nu îndeplineau condițiile prevăzute de legea bancară și normele de creditare.

La punctul 3 al Rechizitoriului, s-a dispus **neînceperea urmăririi penale**, în temeiul prev. de art.228 alin.6 C.p.p. raportat la **art.10 lit.d din C.p.p.**, privind pe Albu Marian, Gică Vasile – membrii ai Consiliului de Administrație BIR S.A.; Rădulescu Stela, Velican Victorița, Andrei Gabriela-Violeta, Deaconu Mihaela – **inspectori de credite** – pentru infracțiunea prev. de art.246 rap. la art.248¹ Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal și art.258 Cod penal.

La punctul 4 al aceluiași Rechizitoriu, în baza art.228 alin.6 C.p.p. raportat la **art.10 lit.d din C.p.p.**, s-a dispus **neînceperea urmăririi penale**, față de Bădârcea Constantin, Staicu Andreea, Staicu Marian, Staicu Florin-Gavrilă, Nuțu Lenuța și alții, pentru infracțiunea prev.de art.26 rap.la art.246-248¹ Cod penal, cu aplicarea art.258 Cod penal.

La punctul 5 din Rechizitoriu, în baza art.228 alin.6 C.p.p. raportat la **art.10 lit.d din C.p.p.**, s-a dispus **neînceperea urmăririi penale**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev.de art.289, art.291, art.215 alin.1, 2, 3 și 5 Cod penal, cu aplicarea art.33 lit.a și art.41 alin.2 Cod penal (fapte sesizate de Răceală Radian la 21.06.2006 - Bădârcea Constantin Staicu Andreea Cristina, D.C., Staicu Marian, Staicu Florin Gavrilă, Nuțu Lenuța, Volintiru Cornel, Rebeaga Vlad Constantin, Popescu Carmen Ioana, Udrescu Geta, Mârcu Ion.

La punctul 6 din Rechizitoriu, în baza art.228 alin.6 C.p.p. raportat la **art.10 lit.b din C.p.p.**, s-a dispus **neînceperea urmăririi penale**, față de **funcționarii bancari și membrii Comitetului de Direcție** pentru infracțiunea prev.de **art.10 lit.b teza I-a, art.10 lit.b, teza a II-a și art.10 lit.b, teza a III-a din Legea nr.78/2000**, întrucât faptele nu au fost comise sub imperiul Legii nr.78/2000, la momentul acordării liniilor de credit, Legea nr.78/2000 nu era în vigoare (a intrat în vigoare la 18 mai 2000).

La punctul 7 din Rechizitoriu, s-a dispus **neînceperea urmăririi penale**, față de Staicu Dinel, pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.10 lit.c din Legea nr.78/2000, pe motiv că, la momentul acordării liniilor de credit, această lege nu era în vigoare.

La punctul 8 al Rechizitoriului, conform art.38, 42 și 45 C.p.p., **s-a disjuns cauza și s-a constituit un nou dosar penal** cu privire la infracțiunile pentru care nu s-a dispus trimiterea în judecată și nu s-au dat soluții de neurmărire cu privire la:

-valorificarea de către petentul Staicu (Nuțu) Dinel a unei părți din creanțele preluate de la BIR pentru obținerea unor polițe de risc financiar de la AMR SA București, utilizate într-un proces de compensare în care au fost angrenate SMTGM Transgaz Mediaș și societățile debitoare acesteia;

1-faptele de evaziune fiscală săvârșite de petentul Staicu (Nuțu) Dinel, sesizate prin actele de control fiscal, în calitate de administrator al societăților cesionare prin neînregistrarea în contabilitate a creanțelor cesionate;

2- faptele săvârșite de petentul Staicu (Nuțu) Dinel, sesizate prin plângerile formulate de B.C. și B.N. (vol.I, fila 112), A. C. (vol.I, filele 163-166), A.I. (vol.I, filele 107-109), U. G.;

3-faptele de înșelăciune săvârșite de petentul Staicu (Nuțu) Dinel, Mândruțoiu Constatin, Popescu Carmen Ioana, Sichitaru Tudorică și Butaru Ionuț Cătălin, sesizate prin plângerea formulată de P.C.;

4-faptele de înșelăciune săvârșite de petentul Staicu (Nuțu) Dinel și alții sesizate de D. M.D..

Deși la punctul 8 din rechizitoriul nr.61/P/2002, se precizează că se disjunge cauza și se dispune înregistrarea unui nou dosar penal pentru fapte pentru care nu s-a dispus trimiterea în judecată și care vizează niște plângeri formulate de persoane fizice împotriva lui Staicu Dinel și funcționarilor băncii, în expozeul aceluiași rechizitoriu (61/P/2002), se precizează că le-a conexas la dosarul penal ce poartă numărul rechizitoriului mai sus menționat, vizând plângeri din 2004, 2005 – vol.I, filele 112, 163-166, 216-217, 107-109.

Pentru obținerea altor disjungeri și formare de noi dosare ce vizează probabil aceleași fapte, aceeași perioadă infracțională.

* *
*

În acest Rechizitoriu, se reține **că activitatea infracțională vizează perioada iulie 1999 - februarie 2000**, când Banca Internațională a Religiiilor S.A., prin 9 sucursale ale sale **a cesionat creanțe în valoare de 106.533.611.000 lei** unui grup de 11 firme din municipiul Craiova și a acordat credite pe termen scurt sub formă de linii de credit, **în valoare de 80.535.611.000 lei (vechi)**, cu încălcarea prevederilor Legii nr.58/1998 și a Normelor interne de creditare cu privire la documentația de creditare,

analiza bonității, constituirea de garanții, beneficiarul fiind Staicu (Nuțu) Dinel, petentul contestator.

La data de 16.08.2006, prin ordonanță, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților în infracțiunea prev. de art.246 Cod penal–art.248¹ Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, rap.la art.258 Cod penal și respectiv art.26 Cod penal rap.la art.246 Cod penal–art.248¹ Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, rap.la art.258 Cod penal pentru Saicu Dinel (petentul din cauză).

Se reține că, petentul contestator Nuțu (Staicu) Dinel, **la data de 10.12.1999** (situația de fapt referitoare la petent) a inițiat **contractul de asociere în participațiune și aderare la constituirea Holdingului BDJ Craiova** care are 11 semnatori societăți comerciale și care **au preluat creanțe de la BIR S.A.**, la care s-au adăugat S.C. DETRANS COM S.R.L.Podari și Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank, având drept scop gestionarea sumelor dobândite din recuperarea de creanțe. Se susține că, în realitate, s-a urmărit mobilizarea de disponibilități financiare pentru Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank, **în vederea acordării de credite către asociați și investiția în acțiuni SIF**. S-a încheiat **contractul de cesiune nr.97/01.03.2000**, prin care **au fost cedate în favoarea Băncii Rich Bank toate creanțele și creditele preluate de la BIR**.

Prin contractul de cesiune nr.145/13.02.2001, Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank a cesionat creanțele BIR către Asociația F.P.P. Oltenia, unul din investitorii importanți ai SIF Oltenia S.A. Rezultă că, sumele de bani obținute au fost transferate succesiv către S.C. BDJ S.A., S.C. Reconversia S.A., C.C. BRP și Asociația FPP Oltenia, rezultând că inculpatul Staicu Dinel avea intenția să utilizeze fondurile băncii în scopuri personale.

I se reține că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.26 Cod penal rap.la art.246-248¹ cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal, pentru că a beneficiat de credite acordate în condiții nelegale, rezultând din probele administrate că a fost o înțelegere frauduloasă cu funcționarii băncii.

S-a soluționat definitiv, prin decizia penală nr.741/04.04.2011 a Curții de Apel București – Secția I-a Penală, în care s-au dispus următoarele:

„I. În temeiul art. 385 ind. 15 pct. 2 lit. d din Codul de procedură penală, admite recursurile declarate de inculpații POPESCU ION, STAIKU DINEL, RĂCEALĂ RADIAN și DUȚU VIORICA împotriva Deciziei penale nr.802/A din data de 16 decembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr.14165/412006.

Casează, în parte, decizia penală recurată și, în fond, rejudecând:

1. În temeiul art.246 comb. cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal, condamnă pe inculpatul POPESCU ION la pedeapsa principală de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

2. În temeiul art. 26 în ref. la art. 246 comb. cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal, condamnă pe inculpatul STAIKU DINEL la pedeapsa principală de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

3. În temeiul art. 246 comb. cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal, condamnă pe inculpatul RĂCEALĂ RADIAN la pedeapsa principală de 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

4. În temeiul art. 246 comb. cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 cu aplic. art. 74 alin. 1 lit. c rap. la art. 76 alin. 1 lit. b și alin. 2 din Codul penal, condamnă pe inculpata DUȚU VIORICA la pedeapsa principală de 4 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

În temeiul art. 86 ind. 1 din Codul penal, dispune suspendarea sub supraveghere a executării acestei pedepse pe un termen de încercare de 9 ani, stabilit conform art. 86 ind. 2 din Codul penal.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal, dispune suspendarea executării pedepsei accesorii constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c din Codul penal, pe durata aceluiași termen de încercare.

În temeiul art. 65 alin. 2 din Codul penal, interzice inculpatei, ca pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c din Codul penal, pe o durată de 4 ani de la data pronunțării acestei decizii.

În temeiul art. 86 ind. 3 alin. 1 lit. a - d și alin. 2 din Codul penal, pe durata termenului de încercare, inculpata trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

- să anunțe, în prealabil, aceluiași serviciu de probațiune, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

- să comunice și să justifice, aceluiași serviciu de probațiune, schimbarea locului de muncă;

- să comunice, aceluiași serviciu de probațiune, informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În temeiul art. 359 din Codul de procedură penală, atrage atenția inculpatei asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere prevăzute de art. 86 ind. 4 alin. 1 și 2 din Codul penal.

Menține celelalte dispoziții ale deciziei penale recurate.

În temeiul art.192 alin.3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

II. În temeiul art. 385 ind. 15 pct. 2 lit. d din Codul de procedură penală, admite recursul declarat de avocatul EPURE MARIUS împotriva încheierii din data de 12 noiembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr.14165/4/2006.

Casează, în parte, încheierea recurată și, în fond, rejudecând:

În temeiul art.199 alin.3 din Codul de procedură penală, dispune scutirea avocatului de la plata amenzii judiciare în cuantum de 5.000 lei, aplicată prin încheierea din data de 04 noiembrie 2010, pronunțată în același dosar.

Menține celelalte dispoziții ale încheierii recurate.

În temeiul art.192 alin.3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

III. În temeiul art. 385 ind. 15 pct. 1 lit. a teza a II-a din Codul de procedură penală, respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de petentul R. M. împotriva Deciziei penale nr. 802/A din data de 16 decembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr. 14165/4/2006.

În temeiul art. 385 ind. 15 pct. 1 lit. a teza a II-a din Codul de procedură penală, respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de petentul B.T. împotriva încheierii din data de 04 noiembrie 2010 și Deciziei penale nr.802/A din data de 16 decembrie 2010, pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr. 14165/4/2006.

În temeiul art. 192 alin. 2 și 4 din Codul de procedură penală, obligă pe recurenții petenți la plata sumei de câte 200 lei fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare către stat.”

Se constată, astfel, că așa s-a format pe rolul instanțelor din București, dosarul cu număr unic **14165/4/2006** al Judecătoriei Sectorului 4 București, care are la bază un dosar de urmărire penală **nr.61/P/2002** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, **disjuns** din dosarul de urmărire penală **nr.93/P/2002 din 20.10.2003** și în care s-a stabilit ca situație de fapt că **perioada infracțională este iunie 1999 – ianuarie 2000**.

* *

*

La baza acestui dosar penal, **a stat aceeași sesizare nr.250/P/2001** înregistrată la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova, care a fost **înregistrată dublu** - la I.G.P., în anul 2002 și la I.P.J. Dolj – M.I. încă din anul 2001 și **soluționată, de altfel, pe plan local încă din anul 2006.**

* *

*

Această sesizare a avut la bază dosarul penal nr.36456/04.05.2001 al IPJ Dolj și dosarul nr.7025/P/2001 al DGFP Dolj.

* *

*

Deci, dosarul cu număr unic al instanței de fond – nr.14165/4/2006 – a avut la bază **aceeași sesizare penală care a suferit** sub aspectul cercetării penale și urmării penale înregistrări cu numere diferite, a fost dosarul nr.61/P/2002 al P.N.A., fost nr.93/P/2002 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică, dosar nr.P/101044/04.03.2002 al IGP București (este vorba de înregistrarea dublă – la București – a aceleiași sesizări; nr.250/P/2001 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova).

Astfel, **în iunie 2002**, în urma unei plângeri (SIF Oltenia) la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică, **s-a format și înregistrat dosarul nr.93/D/P/2002** al acestei secții. **Obiectul plângerii viza modul în care se acordau creditele fără respectarea normelor bancare, precum și utilizarea acestora** în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate, într-un cuvânt, acestea vizau nereguli bancare.

Perioada vizată era iulie 1999-ianuarie 2000.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică și-a **declinat competența materială la Parchetul Național Anticorupție**, în vederea soluționării respectivei plângeri, având în vedere **încadrarea juridică prev.de art.10 din Legea nr.78/2000.**

În urma verificărilor, **Parchetul Național Anticorupție (P.N.A.)** constată că nu este competent să cerceteze astfel de fapte, la acel moment erau contravenții bancare, pe de o parte și, **s-a desesizat și prin rezoluția nr.61/P/2002 din 20.10.2003 și-a declinat competența materială în favoarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –**

Secția de urmărire penală și criminalistică, întrucât nu avea competență să cerceteze astfel de fapte comise în perioada iunie 1999 – ianuarie/februarie 2000, întrucât Legea nr.78/2000 a intrat în vigoare la data de 18 iunie 2000 (Monitorul Oficial nr.219/18.05.2000), fiind vorba de săvârșirea unor presupuse infracțiuni prev. de art.246-248 Cod penal.

Prin **Ordonanța nr.93/P/2002 din 18.02.2004 a Procurorului General al României** (Ilie Botoș), **s-a infirmat, în parte, Rezoluția nr.61/P/2002 din 20.10.2003 a P.N.A.** și s-a dispus **retrimiterea cauzei** la această unitate de parchet, **în vederea efectuării de cercetări pentru săvârșirea infracțiunilor prev.de art.10 lit.b și c din Legea nr.78/2000, faptele reținute a fi săvârșite în perioada iunie 1999-ianuarie 2000.**

Secțiunea a 3-a din Legea nr.78/2000, la Capitolul „Infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție” precizează: „sunt pedepsite cu închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite:

b) „acordarea de credite sau de subvenții cu încălcarea legii sau a normelor de creditare, neurmărirea conform legii a destinațiilor contractate ale creditelor sau subvențiilor ori neurmărirea creditelor restante;

c) utilizarea creditelor sau a subvențiilor în alte scopuri decât pentru care au fost acordate.

Ca succesiune în timp, textele de lege au fost ulterior modificate, dar nu ca substanță, ci, pentru claritatea înțelesului conținutului lor, substanța, așa cum s-a precizat, a rămas aceeași, astfel prin Legea nr.69/26.03.2007, publicată în Monitorul Oficial partea I nr.215/29.03.2007, privind modificarea literelor b și c ale art.10 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție printr-un articol unic.

Inițial, însă, s-a depus la Curtea Constituțională o cerere prin care se invoca neconstituționalitatea textului, având la bază ca notă de fundamentare tocmai neclaritatea textelor, întrucât, prin trimiterea lor la normele bancare devenea imprecisă și imposibil de cunoscut și respectat, deoarece fiecare bancă avea posibilitatea de a emite propriile norme de creditare și nefiind făcute publice, beneficiarii creditelor se aflau în imposibilitatea de a cunoaște prevederile respective.

Prin **decizia nr.671/11.09.2007**, pronunțată de Curtea Constituțională și publicată în Monitorul Oficial nr.721/25.10.2007, s-a respins, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, întrucât Legea de modificare a textelor deja intrase în vigoare la 29.03.2007 (data publicării în Monitorul Oficial nr.215/2007).

Revenind, această Ordonanță a Procurorului General al României era obligatorie pentru procurorii din subordine, implicit și celor care funcționau în

structura P.N.A., conform art.219 C.p.p., și art.61 din Legea nr.304/2004 „dispozițiile procurorului ierarhic superior date în scris și în conformitate cu legea sunt obligatorii pentru procurorii din subordine; soluțiile date de procuror pot fi infirmate de către procurorul ierarhic superior când sunt apreciate ca nelegale.”

Astfel, cauza nu se mai declină la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică, se apreciază legală și recunoscând că nu au competența, dar trebuind a respecta dispoziția Procurorului General, prin Ordonanța nr.194/P/2003 din **04.02.2008** a D.N.A.- Structură Centrală, **se declină competența materială în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București**, pe motiv că faptele s-au săvârșit anterior intrării în vigoare a Legii nr.78/2000.

Pe de altă parte, constatând că nu are competență materială să cerceteze pentru faptele săvârșite și consumate anterior intrării în vigoare a Legii nr.78/2000, pentru infracțiunile prev.de art.246-248¹ Cod penal neputând începe urmărirea penală pentru a-i incrimina pe făptuitori, totuși, se dispune o expertiză contabilă (deși trebuia bancară de specialiști în domeniu), **fără deci să fi început urmărirea penală.**

Ulterior, începe urmărirea penală sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev.de art.246-248¹ Cod penal, prin schimbarea încadrării juridice referitoare la art.10 din Legea nr.78/2000.

Acest aspect rezultă nu numai din succesiunea ordonanțelor și rezoluțiilor procurorului/procurorilor, dar este consemnat și în raportul de constatarea nr.61/P/2002, întocmit cu 5 (cinci) luni înaintea începerii urmăririi penale.

În concluzie, prin **rezoluția nr.61/P/2002 din 20.10.2003, Parchetul Național Anticorupție a dispus neînceperea urmăririi penale a petentului contestator Staicu (Nuțu) Dinel** cu privire la săvârșirea faptelor prev.de art.10 lit.b, teza a II-a și a III-a și lit.c din Legea nr.78/2000 și **a declinat**, apoi, cauza la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la faptele prevăzute de art.246-248 și art.215 Cod penal.

Procurorul General **a infirmat rezoluția de declinare prin Ordonanța nr.93/P/2002 din 18.02.2004** și, în **septembrie 2004, s-a început urmărirea penală** pentru săvârșirea infracțiunii prev.de art.26 C.p. rap.la art.246-248¹-258 Cod penal, pentru fapte comise în **perioada iunie 1999-ianuarie 2000**, în ceea ce îl privește pe contestator.

Bizar, apare că, deși s-a trimis în judecată petentul contestator pentru încadrările juridice menționate, reținându-se perioada infracțională iunie 1999-ianuarie 2000, totuși, prin Rechizitoriul nr.61/P/2002 al Direcției Naționale Anticorupție din 6 noiembrie 2006 – finalizat cu o soluție definitivă de condamnare – decizia penală nr.741/14.04.2011 a Curții de Apel București – Secția I-a Penală, s-a **disjuns - din nou** – urmând a se forma un nou dosar

penal cu privire la petentul contestator din prezenta cauză, Staicu Dinel, cu motivarea că s-ar fi săvârșit, probabil, în această perioadă infracțională și fapte de înșelăciune, făcându-se trimitere la niște plângeri formulate de către persoane fizice despre care, de altfel, însuși procurorul de caz, în considerentele actului de sesizare, precizează că le-a conexas.

De neînțeles este faptul că, deși prin Ordonanța nr.93/P/2002 din 18.02.2004, prin care Procurorul General a infirmat Rezoluția nr.61/P/2002 din 20.10.2003 și a dispus cercetarea de către D.N.A. **numai cu privire la infracțiunea prev.de art.10 lit.b și c din Legea nr.78/2000** și totuși cu câteva luni înainte de a fi trimisă cauza la instanță (Jud. Sect.2 București), a fost schimbată încadrarea juridică fără a exista ori fără să fi intervenit elemente de substanță (alte acte materiale) care să conducă la o asemenea situație.

Din dosarul **penal inițial – nr.93/P/2002** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică – **s-a format prin disjungere dosarul nr.172/P/2006 din 2 noiembrie 2006** și, prin rechizitoriul cu numărul mai sus menționat, s-a dispus trimiterea în judecată a petentului contestator respectiv Staicu (Nuțu) Dinel și alții, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev.de art.26 Cod penal, rap.la art.246-248¹-258 Cod penal, înregistrându-se astfel, pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București, dosarul cu număr unic 19797/300/2010, aflat în curs de soluționare.

S-a dispus, totodată, disjungerea cu privire la săvârșirea de către acesta a infracțiunilor prevăzute de art.9 lit.b și c din Legea nr.241/2005, art.7 din Legea nr.39/2003 și art.23 din Legea nr.656/2002. **Astfel, pe rolul D.N.A. – Serviciul Teritorial Dolj, Craiova** acesta s-a înregistrat sub **nr.83/P/2008.**

Prin **Rezoluția nr.83/P/2008 din 13.11.2009**, menținută prin **rezoluția nr.629/II/2/2009** a procurorului șef s-a dispus, în temeiul prev.de art.228 alin.6 C.p.p. rap.la **art.10 lit.c, d și g C.p.p., neînceperea urmăririi penale** față de Staicu Dinel, Rebegea Vlad, Diaconu Aristah II, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev.de **art.9 lit.b și c din Legea nr.241/2005, art.323 Cod penal și art.23 din Legea nr.656/2002.**

Împotriva acestor rezoluții, petenții D.C., ANAF – DGFP Craiova au formulat plângere în temeiul prev.de **art.278¹ C.p.p.**

Prin **sentința penală nr.132/22 martie 2010, Tribunalul Dolj – Secția penală și pentru cauze cu minori**, în dosarul nr.45/63/2010, s-a luat act de retragerea plângerii formulată de către Dinișoară Costel și s-a admis plângerea formulată de către ANAF – DGFP Dolj, în sensul că s-a schimbat temeiul de drept al soluției de neîncepere a urmăririi penale pentru făptuitorul Staicu Dinel **din art.10 lit.c C.p.p., în cel prevăzut de art.10 lit.g din C.p.p.**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, constatând ca

intervenită prescripția și, în temeiul prev. de art.10 lit.d din C.p.p., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.323 Cod penal și infracțiunea de spălare de bani prev. de art.23 din Legea nr.656/2002 și,

-pentru făptuitorul Rebegea Vlad - din cel prevăzut de art.10 lit.d C.p.p., în cel prevăzut de art.10 lit.g din C.p.p., constatând intervenită prescripția pentru evaziune fiscală și art.10 lit.d C.p.p. pentru infracțiunea prev. de art.323 Cod penal și aceea de spălare de bani prev. de art.23 din Legea nr.656/2002.

S-au menținut restul dispozițiilor din rezoluția nr.83/P/13.11.2009.

De asemenea, s-a constatat de către instanța fondului că dispoziția din cuprinsul sentinței penale nr.188/13.04.2009, pronunțată de Tribunalul Dolj, în dosarul nr.1276/63/2009, privind trimiterea plângerii petentului D.C. împotriva rezoluției din 10.12.2008 în dosarul nr.83/P/2008 al Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Craiova procurorului ierarhic superior din Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, a rămas fără obiect, prin infirmarea rezoluției nr.372/II/2/2009 de către procurorul ierarhic superior din cadrul Direcției Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, întrucât petentul D.C. a formulat o plângere directă acestuia.

Aceasta a dispus reluarea cercetărilor în cauză, cu motivarea că nu s-a epuizat întregul probatoriu, în sensul că nu au fost analizate efectele pe care le-au produs tranzacția de compensare nr.22/2001 și modul în care au fost transferate sumele de bani din conturile societăților și persoanelor fizice care asigurau conducerea societăților și chiar dacă s-ar considera că acea tranzacție de compensare nu este un înscris valabil nu reprezintă un motiv de a nu se înregistra în contabilitatea băncii populare Rich Bank suma de 203.330.798.000 lei, ce reprezintă dobânzi și penalități calculate în baza contractului nr.22/05.02.2000 și compensate, respectiv cesionate în baza tranzacției.

În cauză, după infirmare, s-a dat o nouă rezoluție nr.83/P/2008 din 13.11.2009 a Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Dolj, confirmată prin rezoluția nr.629/II/2/2009 din 17.12.2009 a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Dolj, prin care s-a dispus față de făptuitorul Staicu (Nuțu) Dinel neînceperea urmăririi penale, în temeiul prev. de art.10 lit.c din C.p.p., pe motiv că nu a avut nicio implicație în întocmirea și semnarea tranzacției de compensare nr.22/10 ianuarie 2001, unicul semnatar al acesteia fiind D.A. II, ca și reprezentant al Cooperativei Banca Populară Rich Bank, sub aspectul săvârșirii aceleiași infracțiuni.

Împotriva sentinței penale nr.132 din 22 martie 2010, pronunțată de Tribunalul Dolj, în dosarul nr.45/63/2010, s-au declarat recursuri de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Dolj, ANAF – Direcția Generală a Finanțelor Publice Dolj și intimatul Staicu Dinel.

Procurorul a invocat, astfel cum rezultă din practica **deciziei penale nr.1057/27 septembrie 2010**, cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.10 din C.p.p., apreciind că, în mod greșit și cu nesocotirea dispozițiilor art.13 alin.1 C.p.p. a schimbat temeiul legal al soluției parchetului de neîncepere a urmăririi penale dat prin rezoluția nr.83/P/2008 din 13 noiembrie 2009 a Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Craiova, făptuitorul Staicu Dinel solicitând continuarea cercetărilor faptelor ce-i erau imputate, deși se împlinise termenul de prescripție.

A solicitat menținerea soluției de netrimitere în judecată dată de Parchet.

ANAF-ul reprezentat prin DGFP Dolj a lipsit, iar intimatul Staicu Dinel a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței penale nr.132/22 martie 2010 a Tribunalului Dolj, cu menținerea rezoluției procurorului de caz.

La termenul de judecată din data de 8 martie 2010, Tribunalul a pus în discuția tuturor părților **conexarea dosarelor 445/63/2010 și 386/63/2010, la dosarul nr.45/63/2010**, motivat de faptul că plângerile formulate de către petenții D.C. și ANAF DGFP Dolj **au același obiect**, în sensul că vizează **aceeași rezoluție nr.83/P/2008 din 13.11.2009** a Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Dolj, iar sesizarea procurorului șef al D.N.A.Dolj, privind constatarea rămânerii fără obiect a unei dispoziții din sentința penală nr.188/13.04.2009 a Tribunalului Dolj înregistrată sub nr.386/63/2010 se află într-o strânsă interdependență (legătură) cu cauza dedusă judecătii.

Petentul D.C., astfel cum s-a mai menționat, și-a depus cererea de renunțare la plângere, prin apărătorul ales (fila 223 dosar).

Prin decizia penală nr.1057/27 septembrie 2010, pronunțată de către Curtea de Apel Craiova, în dosarul nr.45/63/2010, s-au admis recursurile declarate de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Craiova și de intimatul făptuitor Staicu Dinel împotriva sentinței penale nr.132/22.03.2010 a Tribunalului Dolj; **s-a casat sentința** referitor la intimații Staicu Dinel și Rebegea Vlad și, **rejudecând** plângerea formulată de ANAF - DGFP, a respins-o ca nefondată, **menținând rezoluția nr.83/P/2008 din 13.11.2009 a D.N.A.-Serviciul Teritorial Craiova.**

A menținut dispozițiile sentinței referitoare la intimatul petent D.C.și a respins ca nefondat recursul declarat de către ANAF – DGFP Dolj, **cu motivarea că**, la controlul judiciar pe procedura reglementată de art.278¹ alin.8 C.p.p., **situația de fapt reținută de procuror în rezoluția nr.83/P/2008 din 13 noiembrie 2009, de netrimitere în judecată pentru infracțiunile ce au făcut obiectul plângerilor și sesizărilor - art.9 lit.b și c din Legea nr.241/2005, art.323 Cod penal, art.23 din Legea nr.656/2002 este confirmată de materialul probator din dosar, iar temeiurile de drept, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale – prev.de art.228 alin.6**

rap.la art.10 lit.c C.p.p. (Staicu Dinel) și prev.de art.228 alin.6 rap.la art.10 lit.d din C.p.p., (Rebega Vlad) sunt legale și temeinice.

De asemenea, se mai precizează că, în procedura prevăzută de art.278¹ C.p.p., temeiurile de drept adoptate în soluția de netrimitere în judecată nu pot fi schimbate, iar în cauza dedusă judecătii, pentru făptuitorul Staicu Dinel se împlinise termenul de prescripție și acesta a solicitat în baza art.13 alin.1 C.p.p., continuarea cercetării judecătorești.

Sub aspectul **situației de fapt** instanțele au reținut că, din actele premergătoare efectuate, care pot fi denumite chiar probe, întrucât au fost examinate in extenso, totul a pornit de la faptul că, în perioada ieulie – septembrie 1999, B.I.R., în calitate de cedent, a cesionat creanțe pe care le avea de încasat de la diferiți debitori, **creanțe în sumă totală de 107.175.372.000 lei** (vechi), către BDJ S.A.Aninoasa, S.C.Abator Mofleni, S.C.Rebega Consulting S.R.L., S.C. Jiul Vulcan S.R.L., S.C. Frigorifer S.A., S.C.Practicianul S.R.L.; S.C.Andkris S.R.L., S.C. Noroc S.R.L., S.C.Poldinex S.R.L. și S.C. Vladinex S.R.L., societăți care **au contractat și credite de la B.I.R. S.A, în valoare de 80.536.563.000 lei (vechi).**

Ulterior, firmele au fuzionat prin absorbție cu BDJ S.A. și conform certificatului nr.1903/11.12.2000 și a probatoriului, a rezultat că acționarul acestei societăți comerciale, societate parte la tranzacția de compensare nr.22/10 ianuarie 2001 a fost Șerbănescu Dumitru, decedat la 18 ianuarie 2007 și nu Staicu Dinel care conducea societatea BDJ S.A.Aninoasa.

Se mai reține că, la data de 10.12.1999, făptuitorul Staicu Dinel (pet.contestator) a inițiat contractul de asociere în participațiune și aderare la constituirea Holdingului BDJ Craiova, cu cele 11 societăți componente și la care au aderat S.C. Detrans Com S.R.L. Podari, Cooperativa de Credit – Banca Populară Rich Bank au preluat creanțe de la B.I.R.. Scopul constituirii Holdingului BDJ Craiova, declarat, era acela de gestionare de către Cooperativa Rich Bank a sumelor dobândite din recuperarea de creanțe.

De asemenea, **s-a precizat în rezoluția nr.83/P/2008**, motivată de către procuror că, **în administrarea directă a Holdingului BDJ S.A.Craiova era Șerbănescu Dumitru, decedat la data de 18 ianuarie 2007.**

Unicul semnatar al tranzacției de compensare nr.22/10 ianuarie 2001 este D.A. II ca și reprezentant al Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank și de către S.C.BDJ S.A., a doua semnătură, iar ca documentul să producă efecte juridice trebuie semnat de ambele părți (sentința civilă nr.103/17.02.2002 a Trib.Dolj).

S.C.BDJ S.A. a notificat prin executor judecătoresc Asociația FPP Oltenia (succesoarea Rich Bank) că nu recunoaște Tranzacția de compensare nr.22/10 ianuarie 2001.

În legătură cu această tranzacție de compensare dacă este sau nu un act ce produce efecte juridice, s-a pronunțat Tribunalul Dolj – Secția

Comercială, prin **sentința civilă nr.3712/04.06.2003 (dosar nr.1361/com/2003), irevocabilă** și, pe cale de consecință, a statuat asupra valabilității acesteia, atâta vreme cât este o hotărâre civilă irevocabilă, discuția pe marginea sa excede organului de urmărire penală.

Prin această sentință, s-a respins acțiunea formulată de către S.C. Reconversie S.A., prin administratorul Rebegea Vlad, de constatarea nulității absolute a tranzacției de compensare nr.22/10 ianuarie 2001, pe motiv că la încheierea ei a lipsit consimțământul unei părți. Instanța civilă a constatat că actul juridic contestat întrunește condițiile de validitate (valabilitate) cerute de lege.

Prin sentința civilă nr.103/17.02.2005 (dosar nr.27/F/2003) a Tribunalului Dolj – Secția Comercială și de Contencios Administrativ a fost respinsă contestația formulată de S.C. Reconversia S.A. împotriva cererii **de declanșare a procedurii reorganizării judiciare și falimentului formulată de B.I.R.**, prin lichidatorul judiciar, cu motivarea că efectele compensației care ar fi intervenit între S.C. BDJ S.A. și Cooperativa de Credit Banc Populară Rich Bank urmare a tranzacției nr.22/10 ianuarie 2001 nu au avut niciun efect asupra creditorului B.I.R., acesta nefăcând parte în tranzacție.

Prin sentința civilă nr.4340/19.09.2006 a Tribunalului Dolj - Secția Comercială, s-a respins cererea formulată de Asociația FPP Oltenia prin care a chemat în judecată pe Rebegea Vlad, în calitate de președinte al Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank și B.I.R., prin lichidatorul judiciar, prin care se solicita **a se constata nulitatea absolută a contractului de cesiune nr.145/13.02.2001** încheiat între Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank – în calitate de cedent și FPP Oltenia – în calitate de cesionar.

Prin sentința civilă nr.6684 din 24 sept.2001 a Tribunalul București – Secția Comercială, s-a dispus ca BDJ S.A. să fie înscrisă la masa credală cu suma de 12.061.615.707 lei, instanța făcând referire în ceea ce privește admiterea unei astfel de cereri, tocmai la contractul de cesiune de creanță nr.23 din 22 ianuarie 2001 (fila 363 dosar T.B.-S.II.P.).

În concluzie, în motivarea Rezoluției nr.83/P/2008 din 13 noiembrie 2009, procurorul reține – în concret – că la întocmirea, semnarea și acceptarea tranzacției de compensare nr.22/10 ianuarie 2001, făptuitorul Staicu Dinel nu a semnat, nu a participat la încheierea acesteia, neexistând nicio dovadă care să conducă la concluzia că ar fi întreprins acțiuni care să-i determine în vreun fel pe semnatarii sau reprezentanții societăților implicate să recurgă la acesta.

Pe de altă parte, în rezoluție, se precizează că în raport de dispozițiile legale cuprinse în codul civil și comercial, această tranzacție de compensare nu poate produce efecte juridice, iar la momentul întocmirii înscrisului, D.A. II

era director coordonator al Serviciului de Credite și Valorificări creanțe B.I.R., deci convenția a fost semnată de o persoană fără calitatea de a dispune valabil.

Se concluzionează că, fiind vorba despre un înscris care nu este apt de a produce efecte juridice, nu există nici obligativitatea înregistrării în evidența contabilă a acestuia și, în consecință, nu se poate reține vinovăția vreunei persoane. (S-a dat neînceperea urmăririi penale nefiind întrunite elementele constituive ale infracțiunii).

Procurorul șef, prin **rezoluția nr.629/II/2/2009**, a confirmat soluția adoptată (prin **rezoluția nr.83/P/2008 din 13 noiembrie 2009 a D.N.A. – Serviciul Teritorial Dolj**) ca fiind legală și temeinică, apreciind că Staicu Dinel, prin modul în care s-au derulat faptele referitoare la cesiuni de creanță și tranzacții de compensare, dincolo de aptitudinea tranzacției de a produce sau nu efecte juridice, scopul urmărit prin întocmirea și neînregistrarea acesteia în evidența contabilă nu a fost acela de prejudiciere a statului, ci acela de a aduce prejudicii B.I.R.

Aceste soluții de neîncepere a urmăririi penale au fost confirmate prin sentința penală nr.132/22 martie 2010, pronunțată de Tribunalul Dolj (dosar nr.45/63/2010), definitivă prin decizia penală nr.1057/27 septembrie 2010 a Curții de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori, în procedura reglementată de art.278¹ Cod penal, hotărâre intrată în puterea lucrului judecat.

* *
*

Din actele și lucrările dosarului nr.83/P/2008 (disjuns din dosarul nr.61/P/2002) și ale dosarului nr.61/P/2002 din 9 noiembrie 2006, se constată fără putință de tăgadă că faptele pentru care petentul condamnat contestator a fost trimis în judecată prin Rechizitoriul nr.61/P/2001 din 9 noiembrie 2006 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție- Secția de Combatere a Infracțiunilor conexe Infracțiunilor de Corupție, finalizat cu o hotărâre de condamnare prin decizia penală nr.741/04.04.2011, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală a avut la bază – sub aspectul situației de fapt – tot încheierea acelorași contracte de cesiune de creanță și obținerea de credite, neînregistrarea în evidențele contabile, cu consecința prejudicierii B.I.R., ce reflectă aceeași perioadă infracțională: iulie 1999 – ianuarie 2000 (falimentul B.I.R s-a declarat la 10 iulie 2000).

Se constată că, în discuție, apare **aceiași prejudiciu**, ca și **cuantum**, **187.321.734.408 lei (vechi)**, la nivelul anului 2000 (invocată în tranzacția de compensare nr.22), ca fiind datorată de Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank către S.C. BDJ S.A., compusă **din**:

- **95.326.222.072 lei** - datorii B.I.R. S.A., aferentă creanțelor preluate de societățile absorbite de S.C. BDJ S.A.;
- **80.536.563.000 lei** – valoare credite BIR încasate contractate de către societățile absorbite de S.C. BDJ S.A.;
- **11.468.012.928 lei** – dobânzi aferente liniilor de credit, sume cesionate în favoarea Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank,

Însă, aceleiași situații de fapt, i s-a dat o altă încadrare juridică – petentul condamnat contestator a fost condamnat pentru infracțiunile prevăzute de art.246-art.248¹ raportat la art.258 Cod penal, prin decizia penală nr.741/04.04.2011 a Curții de Apel București – Secția I-a Penală.

Deci, la bază există aceleași fapte ce constituie același obiect al cauzei, aceeași perioadă infracțională, **aceleași părți**, dar și **aceleași probe și declarații**.

Potrivit art.200 din Codul de procedură penală - obiectul urmăririi penale îl constituie strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorului/făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este cazul sau nu să se dispună trimiterea în judecată.

Potrivit art.317 din Codul de procedură penală – obiectul judecății privește fapta și persoana arătată în actul de sesizare.

Situația conform căreia **aceleiași situații de fapt** i s-a dat încadrare juridică diferită, se apreciază că nu are relevanță, atâta vreme cât cele două încadrări juridice date de D.N.A. Dolj și apoi D.N.A – Structura Centrală – corespund **aceleiași descrieri**, referitoare la **aceleași activități bancare**, cesiuni de creanță, obținerea de credite etc, așa cum au fost ele, cu sau fără respectarea normelor bancare.

Ceea ce **însă**, prezintă importanță **sub aspectul normei procesual penale și care nu este permis, este faptul că s-au efectuat urmări penale paralele în cele două dosare, în care există două soluții definitive** – indiferent dacă sunt de condamnare ori de netrimitere în judecată – ele sunt date de instanțe diferite, astfel că aici se găsește situația nepermisă a cercetării/urmăririi penale în paralel, ceea ce contravine principiului „non bis in idem”.

Acest aspect se apreciază că putea fi **evitat**, dacă s-ar fi avut în vedere adresa Parchetului D.N.A – Serviciul Teritorial Craiova care a trimis la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A.- Structura Centrală un referat cu propunere de declinare și de neîncepere a urmăririi

penale, în dosarul nr.56/P/2006, finalizat cu decizia penală nr.292/11.03.2010 a Curții de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori, s-ar fi evitat cercetări /urmăriri penale paralele.

În respectivul referat, se precizează: „Spre observare, în scopul de a evita dubla înregistrare a cauzei, ce formează obiectul urmăririi penale, în dosarul nr.61/P/2002 (fila 392- dosar T.B.)

* *

*

Prin decizia penală nr.741 din 04.04.2011, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală și din hotărârile judecătorești: decizia penală nr.1057 din 27 sept. 2010 a Curții de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori și decizia penală nr.292/11.03.2010 a aceleiași instanțe, rezultă cu claritate că s-au reținut aceleași fapte, cu aceeași substanță ca în dosarul nr.93/P/2002 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceeași perioadă infracțională, același prejudiciu, aceleași părți, același probatoriu, proces verbal din 04.08.2005 înregistrat la ANAF – D.G.F.P: sub nr.4422 din 09.08.2005, ce a avut la bază notele de constatare nr.1939 din 29.10.2004 și 1940 din 29.10.2004 ale Gărzii Financiare – Comisariatul Regional Dolj, actele materiale constând în cesiuni de creanță și acordare de credite.

* *

*

Prin rechizitoriul nr.172/P/2006 din 2.11.2007 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție- Secția de Combatere a Infracțiunilor conexe Infracțiunilor de Corupție, s-a dispus, astfel cum s-a arătat, trimiterea în judecată a inculpaților Staicu Dinel și alții, pentru infracțiunile prevăzută de art.26 Cod penal, raportat la art.246, rap.la art.248¹ Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal și art.323 alin.1 Cod penal, dosar aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București.

Prin **același rechizitoriu, s-a dispus însă disjungerea** urmăririi penale și constituirea unui nou dosar penal, precum și **declinarea competenței** în favoarea **Parchetului de pe lângă Tribunalul Dolj – D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Dolj**, formându-se astfel (prin disjungere și declinare), **dosarul nr.7/D/P/2008** în care urma să se efectueze urmărirea penală sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.9 lit.b și c din Legea nr.241/2005, art.7 din Legea nr.39/2003 și art.23 din Legea nr.656/2002, față de făptuitorul Staicu Dinel.

Prin ordonanța nr.7/D/P/2008 din 16 mai 2008 a D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Dolj, procurorul a dispus neînceperea urmăririi penale, în temeiul prevăzut de art.10 lit.e din C.p.p., sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev.de art.7 din Legea nr.39/2003, de către Staicu Dinel și s-a dispus, în

vederea efectuării de cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.9 lit.b și c din Legea nr.241/2005, art.7 din Legea nr.39/2003 și art.23 din Legea nr.656/2002, prin **constituirea unui nou dosar și declinarea competenței de soluționare a acestuia, în favoarea Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Dolj, Craiova.**

S-a reținut, sub aspectul situației de fapt, în conformitate cu procesul verbal din 04.08.2005, înregistrat la ANAF – D.G.F.P. sub nr.4422/09.08.2005, ce a avut la bază notele de constatare nr.1939/29.10.2004 și 1940/29.10.2004 ale Gărzii Financiare – Comisariatul Regional Dolj, s-a constatat că în perioada 30.07.1999 – 30.09.1999, Banca Internațională a Religiiilor a cesionat creanțele pe care le avea de încasat de la diverși debitori în sumă totală de 107.175.362.000 lei, către unușprezece societăți comerciale controlate de făptuitorul Staicu Dinel, despre care s-a făcut vorbire anterior, și care s-au asociat, constituind Holdingul BDJ Craiova. Ulterior, au fuzionat prin absorbție, constituind BDJ Craiova, director la acel moment fiind Șerbănescu Dumitru.

Pe lângă creanțele cesionate, Banca Internațională a Religiiilor a deschis respectivelor societăți linii de credit, în valoare totală de 80.536.563.000 lei.

Se precizează că, după ianuarie 2000, făptuitorul Staicu Dinel nu s-a mai ocupat de soarta creditelor și a creanțelor, ci Șerbănescu Dumitru care a preluat de la acesta acțiunile Holding BDJ Aninoasa cu toate creanțele B.I.R.

Făptuitorul nu s-a mai ocupat de recuperarea creanțelor pentru că aceasta o făceau directorii de sucursale.

Împotriva **Ordonanței nr.7/D/P/2008 din 16.05.2008 a D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Dolj** s-au formulat plângeri, în temeiul prev.de art.278¹ C.p.p. de către petenții Staicu Dinel și D.C..

Prin urmare, pe rolul Tribunalului Dolj, s-au înregistrat două plângeri formulate în baza **art.278¹ C.p.p.** și anume: plângerea înregistrată sub nr.1276/63/2009 din data de 2 februarie 2009 a petentului Staicu Dinel **împotriva Ordonanței nr.3/D/II/2/2009, care a confirmat Ordonanța nr.7/D/P/2008** și prin care solicita anularea ordonanței și modificarea parțială a soluției de neîncepere a urmăririi penale, în sensul **schimbării temeiului juridic din art.10 lit.e C.p.p., în art.10 lit.c din C.p.p.**, întrucât nu a comis fapta.

A solicitat ca, prin examinarea tuturor actelor și probelor din dosar, în speță fiind vorba de două societăți: Holding BDJ Aninoasa, unde el este administrator din anul 1993 și membru fondator și Holding BDJ Craiova Parc Turism, fiecare societate având un număr de înmatriculare O.R.Comerț diferit de al societății sale, unde membru fondator și președinte al Consiliului de Administrație este/era Șerbănescu Dumitru.

Așa cum a rezultat și din alte dosare examinate, se constată cu claritate că pachetul majoritar al acțiunilor deținut de făptuitor, recte petentul

contestator din cauza dedusă judecății, a fost cedat, în schimbul acțiunilor S.I.F.Oltenia, numitului Șerbănescu Dumitru, fără a exista vreo ingerință din partea lui Staicu Dinel.

Se arată că responsabilitatea sa se întinde pe perioada iulie 1999 – ianuarie 2000, pentru contractele, convențiile încheiate și negociate în perioada respectivă.

Cea de-a doua plângere formulată de D.C., s-a înregistrat pe rolul aceleiași instanțe, la aceeași dată, dar sub nr.1277/63/2009 și este îndreptată împotriva **aceleiași ordonanțe nr.3/D/P/2009 din 13 ianuarie 2009**, prin care solicită admiterea plângerii, desființarea rezoluției și dispunerea începerii urmăririi penale cu trimiterea în judecată a lui Staicu Dinel, sub aspectul săvârșii infracțiunii de spălare de bani.

A arătat că, Staicu Dinel, fiind în perioada 1999 – ianuarie 2000, administratorul Holdingului BDJ Aninoasa, a semnat în calitate sa de administrator al S.C. Vladinex S.R.L. contracte de credit și creanțe – fictiv – și care au trecut pe hârtie la Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank și apoi la S.C. Banca Internațională a Religiiilor S.A., conform ordinelor de plată, care sunt de altfel anexate la dosar.

S-a invederat că, în anul 1999, la ordinul lui Staicu Dinel, s-a simulat o ipotecă, nr.1805/08.12.1999, însă banii nu i-a ridicat.

În nota de constatare nr.1940/29.10.2004 a Comisariatului General de pe lângă A.N.A.F. – Garda Financiară, s-a consemnat ca plătită către B.I.R., suma de 17.389.922.000 lei.

În aceeași notă, consemnându-se că, până la sfârșitul lunii februarie 2001, contractul de cesiune nr.97/2000 trebuia evidențiat în contabilitate și s-au recuperat creanțe B.I.R., în sumă totală de 196.459.520.000 lei.

A precizat petentul D.C. că, începând cu luna februarie 2000, Staicu (Nuțu) Dinel nu s-a mai implicat în recuperarea de creanțe și efectuarea de contracte de credit.

La data de 06.04.2009, instanța a admis cererea de conexare a celor două dosare, formulată de către D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Dolj, întrucât privesc aceeași ordonanță a procurorului, între cele două cauze existând legătură, iar reunirea lor impune o bună înfăptuire a justiției, fiind în același dosar și același stadiu procesual.

Prin plângerea înregistrată la Tribunalul Dolj **sub nr.1276/63/2009 din 02.02.2009**, în temeiul **prev.de art.278¹ C.p.p.**, petentul Staicu Dinel (Nuțu) a investit instanța, apreciind nelegală și netemeinică **Ordonanța nr.3/D/II-2/2009 a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Dolj**, dată în 16 mai 2008, criticând-o sub aspectul temeiului juridic al neînceperii urmăririi penale, în sensul schimbării acestuia **din art.228 Cod procedură penală rap.la art.10**

lit.e din Codul de procedură penală, în art.10 lit.c din Cod procedură penală, cercetat fiind sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev.de art.7 din Legea nr.39/2003, privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, încadrare juridică stabilită prin **Ordonanța nr.7/D/P/2008 din data de 15.12.2008** a aceleiași unități de parchet, invederând că nu a comis fapta fie că, la acea dată era prevăzută sau nu ca infracțiune.

Pe rolul aceleiași instanțe, **sub nr.1277/63/2009**, s-a înregistrat plângerea petentului **D.C.** întemeiată pe dispozițiile prev.de **art.278¹ Cod procedură penală** și îndreptată împotriva aceleiași ordonanțe, respectiv **Ordonanța nr.3/D/II-2/2009** (D.I.I.C.O.T.– B.T.Dolj), solicitând anularea acesteia, începerea urmăririi penale și trimiterea în judecată a intimatului Staicu Dinel (Nuțu).

În susținerea plângerii, a arătat că intimatul făptuitor a fost administratorul Holding BDJ Aninoasa în perioada **1999 – ianuarie 2000**.

La data de 6 aprilie 2009, instanța fondului a conexas cele două dosare (1276/63/2009 și 1277/63/2009), cerere formulată de către D.I.I.C.O.T.– Biroul Teritorial Dolj, fiind întemeiată întrucât priveau **aceeași Ordonanță a procurorului, între cele două cauze existând legătură și reunirea lor se impunea pentru o mai bună înlăptuire a justiției, cauzele fiind și în aceeași fază procesuală.**

Se constată că, la data de mai sus, pachetul majoritar de acțiuni deținut de petentul Staicu Dinel (Nuțu) la Holdingul BDJ Aninoasa, cu număr de înmatriculare J 20/145/1999 administrat de acesta din anul 1993 ca membru fondator a fost cedat în schimbul acțiunilor SIF Oltenia lui Șerbănescu Dumitru, iar acesta l-a administrat fără, însă a se putea dovedi imputabil că a existat vreo îngerință a lui Staicu Dinel (Nuțu).

Deci, instanța fondului, recte Tribunalul Dolj, a reținut că, prin **Ordonanța nr.7/D/P/2008 din 16.05.2008, D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Dolj, Craiova**, s-a dispus **neînceperea urmăririi penale față de Staicu Dinel ș.a.**, cercetați sub aspectul comiterii infracțiunii de constituire a unui grup infracțional, faptă prev. și ped. de art.7 din Legea nr.39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate (publicată în Monitorul Oficial nr.50/29 ian.2003), în temeiul prev.de art.228 alin.2 Cod procedură penală, rap.la art.10 lit.e Cod procedură penală și **disjungerea actelor premergătoare și constituirea unui nou dosar** în ce îl privește pe făptuitorul Staicu Dinel (Nuțu), sub aspectul comiterii infracțiunilor **prev.de art.9 lit. b și c din Legea nr.241/2005**, privind evaziunea fiscală și **art.23 din Legea nr.656/2002**, din 7 decembrie 2002, privind prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism (publicată în Monitorul Oficial nr.94/12 dec.2002), în favoarea D.N.A. – Serviciul Teritorial Craiova.

Conform procesului verbal încheiat în data de 04.08.2005 și înregistrat la ANAF - sub nr.4422/09.08.2005, întocmit în baza notelor de constatare

nr.1939/29.10.2004 și 1940/29.10.2004 al Gărzii Financiare, Comisariatul Regional Dolj, s-a reținut sub aspectul **situației de fapt**:

-că în perioada 30.07.1999 -30.09.1999, B.I.R. S.A. București a cesionat creanțe pe care le avea de încasat de la diverși debitori, în sumă totală de 107.175.362.000 lei către unsprezece firme controlate de Staicu Dinel și care s-au asociat, constituind Holding BDJ Craiova – administrate de Șerbănescu Dumitru care a decedat în 2007.

Pe lângă creanțele cesionate, **B.I.R. S.A. București a mai deschis celor 11 societăți linii de credit, în valoare de 80.536.563.000 lei.**

Prin **contractul de cesiune nr.97/01.03.2000** se constituia în favoarea societăților cedente la B.I.R. un depozit de garanții de 11.800.000.000 lei (convenție nr.316/11.05.2000).

Prin convenția nr.122/05.02.2000 depozitul pe care Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank trebuia să-l constituie era garantat de Holding BDJ Craiova cu un randament de 65% pe an și penalități zilnice de 9% până la restituirea definitivă a sumelor depozitate și a dobânzilor aferente.

S-a încheiat astfel, între cele două societăți, la data de 10 ianuarie 2001 tranzacția de compensare nr.22, prin care Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank își stingea datoria de 187.330.798.000 lei, pe care o avea față de BDJ S.A. Craiova, prin compensare cu suma de 203.330.798.000 lei (ce provenea din calculul randamentului și penalităților de întârziere în baza convenției nr.316/11.05.2002).

Se reține că, **suma de 203.330.798.000 lei trebuia înscrisă în contabilitatea Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank, ca venituri financiare**, lucru care nu s-a făcut și a fost **calculat un impozit pe profit sustras**, în sumă totală de 50.832.699.500 lei.

Din actele dosarului, a rezultat faptul că persoanele care, chiar controlau la momentul respectiv S.C. BDJ S.A.Craiova și Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank au contestat tranzacția de compensare nr.22.

Prin sentința civilă nr.3712/04.06.2003, definitivă și irevocabilă, pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Comercială și de contencios administrativ **a fost recunoscută realitatea și legalitatea ei** (tranzacția de compensare), prin respingerea acțiunii formulate de lichidator.

* *

*

Pentru a înțelege succesiunea acestor ordonanțe, rezoluții, finalizate cu neînceperea urmăririi penale, disjungeri, cu consecința formării unor alte dosare de urmărire penală, și declinări de competență, se impune a face precizarea, conform căreia, **prin Rechizitoriul nr.61/P/2002 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție din 9 noiembrie 2006**, s-a sesizat instanța de judecată, recte Judecătoria Sectorului 4 București, cu soluționarea în fond a cauzei,

formându-se, astfel, dosarul nr.14165/4/2006, finalizat prin decizia penală nr.741/04.04.2011 a Curții de Apel București – Secția I-a Penală.

În dispozitivul acestui rechizitoriu, **la punctul 8**, s-a dispus „disjungerea cauzei și constituirea unui nou dosar penal al Secției de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, pentru care nu s-a dispus trimiterea în judecată a lui Staicu Dinel ș.a. și nu s-au dat soluții de neurmărire” și anume:

-valorificarea de către Staicu Dinel a unei părți din creanțele preluate de la BIR pentru obținerea unor polițe de risc financiar de la AMR SA București, utilizate într-un proces de compensare în care au fost angrenate SMTGM Transgaz Mediaș și societățile debitoare acesteia;

1-faptele de evaziune fiscală săvârșite de Staicu Dinel, sesizate prin actele de control fiscal, în calitate de administrator al societăților cesionare prin neînregistrarea în contabilitate a creanțelor cesionate;

2- faptele săvârșite de Staicu Dinel, sesizate prin plângerile formulate de B.C. și B.N. (vol.I, fila 112), A. C. (vol.I, filele 163 -166), A.I.(vol.I, filele 107-109), U.G.;

3-faptele de înșelăciune săvârșite de Staicu Dinel, Mândruțoiu Constatin, Popescu Carmen Ioana, Sichițaru Tudorică și Butaru Ionuț Cătălin, sesizate prin plângerea formulată de P.C.;

4-faptele de înșelăciune săvârșite de Staicu Dinel și alții sesizate de D.M.D..

Astfel, din disjungerea dosarului nr.61/P/2002, s-a format dosarul nr.172/P/2006 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție din 2 noiembrie 2006, prin care s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, pentru Coconeau Aurel Gabriel, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.248-248¹, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal și art.323 alin.1 Cod penal, ambele cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal și a inculpaților Volintiru Cornel Teodor, Rebeaga Vlad, Siclitaru Iulian, Siclitaru Tudorică, Staicu Dinel (Nuțu), Popescu Carmen Ioana, Banciu Vasile și Bogza Adrian Georgel, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev.de art.26 Cod penal, raportat la art.248-248¹, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal și art.323 alin.1 Cod penal, ambele cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal, care a format obiectul dosarului nr.19797/200/2010, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București, în curs de soluționare, cu privire la **valorificarea de către cei menționați mai sus a unei părți din creanțele preluate de la B.I.R.**, pentru obținerea unor polițe de risc financiar de la S.C. Asigurare Națională S.A., utilizate într-un proces de compensare, în care au fost implicate SNTGN Transgaz Mediaș și societăți debitoare ale acesteia.

În cadrul acestui dosar de urmărire penală, s-a dispus **o nouă disjungere** și s-a trimis spre competență soluționare la **D.N.A. – Serviciul Teritorial Craiova**, unde dosarul s-a **înregistrat sub nr.83/P/2008** – obiectul urmăririi penale, **pe situația de fapt** = aceleași acte materiale = **obținerea de**

credite bancare și cesiune de creanță, însă cu o altă încadrare juridică, respectiv art.323 Cod penal și art.23 din Legea nr.656/2002 (decizia penală definitivă a Curții de Apel Craiova nr.1057 din 27 sept.2010).

Soluțiile de neîncepere a urmăririi penale date de către D.N.A. Craiova, Dolj, în acest dosar, au fost confirmate de hotărârea penală despre care s-a făcut vorbire mai sus.

* *
*

Revenind, însă asupra **sentinței penale nr.188 din 13.04.2009 a Tribunalului Dolj, definitivă prin decizia penală nr.683/29 iunie 2009**, pronunțată de către Curtea de Apel Craiova, prin care s-a respins recursul formulat de Staicu Dinel (Nuțu), ce a avut ca obiect o plângere formulată în temeiul prev.de art.278¹ Cod procedură penală, este **important a se preciza că au fost confirmate soluțiile de neîncepere a urmăririi penale date de procuror în Ordonanța nr.7/D/P/2008 a D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Craiova**, soluția de netrimitere în judecată privea infracțiunea prev.de art.7 din Legea nr.39/2003, iar temeiul juridic al acesteia este **art.10 lit.e Cod procedură penală**, iar la data săvârșirii faptelor septembrie 1999- ianuarie 2000, referitor la activitatea infracțională a petentului Staicu (Nuțu) Dinel, astfel cum reține instanța de control judiciar că s-a menționat în sentința recurată, dar și în ordonanța Parchetului nr.7/D/P/2007, din 16 mai 2008, **„existau incriminate faptele petentului recurent în dispozițiile art.323 Cod penal, iar adoptarea ulterioară a unei legi speciale cu privire la unele din actele materiale. fără a se dezincrimina sau abroga art.323 alin.1 Cod penal nu pot atrage o soluție de neurmărire, inclusiv cu privire la actele materiale care ar întruni elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.323 Cod penal.”**

Cum procurorul, în conținutul ordonanței, nu a dispus schimbarea încadrării juridice, iar **numai în raport de noua încadrare putea să-și verifice competența**, chiar dacă ar exista dovezi care ar conduce la o bănuială rezonabilă că ar fi autorul unei fapte prevăzute de legea penală - **neexistând** temeiuri reținute în ordonanță și sentință, dar nici alte temeiuri - în propria cale de atac, nu se poate decide în defavoarea petentului recurent, întrucât nu i s-ar respecta principiul „non reformatio in pejus”.

Prin **decizia penală nr.683/26 iunie 2009 a Curții de Apel Craiova**, Secția penală și pentru cauze cu minori, se concluzionează că nu există motive de casare, nu se constată nici din oficiu motive de fapt ori de drept și, pe cale de consecință, **s-a respins recursul și s-a menținut soluția de neîncepere a urmăririi penale, în temeiul prev.de art.10 lit.e din Codul de procedură penală**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev.de art.7 din Legea nr.39/2003 (**dosar nr.7/D/P/2008** al D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Dolj soluționat prin Ordonanța de neîncepere a urmăririi penale din 16.05.2008).

Urmare a **disjungerilor date prin Rechizitoriul nr.172/P/2 noiembrie 2006**, în dosarul nr.172/P/2006, pe rolul D.I.I.C.O.T. – Serviciul

Teritorial Craiova s-au înregistrat **două dosare penale** și anume: **nr.59/D/P/2006**, respectiv **nr.37/D/P/2006**.

Prin **rezoluția nr.59/D/P/2006 din 15 ianuarie 2008**, dată în dosarul nr.59/D/P/2006 al **D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Craiova**, s-au dispus :

-neînceperea urmăririi penale împotriva făptuitorilor Mitruțoiu Constantin, Staicu Dinel, Popescu Carmen Ioana, Șerbănescu Dumitru, Ion Avram, Ion Gitana și Rebege Vlad sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev.de art.7 din Legea nr.39/2003 și art.23 din Legea nr.656/2002 (constituire de grup infracțional organizat și spălare de bani);

-neînceperea urmăririi penale față de Popescu Carmen Ioana, Mitruțoiu Constantin Ion Gitana, Staicu Iulică Sebastian, Stanciu Emilia și Rebege Vlad sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev.de art.6 și art.13 din Legea nr.241/2005 (evaziune fiscală) și fals intelectual prev.de art.43 din Legea nr.82/1991, raportat la art.289 Cod penal;

-neînceperea urmăririi penale, față de numiți Bărârcea Constantin, Ștefan Oprea Nela, Buzatu Ecaterina Manolea, pentru infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prev.de art.290 Cod penal, cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal.

Sub aspectul **situației de fapt**, parchetul a reținut că, la data de 22.06.2006, când D.G.F.P. Dolj a efectuat un control la S.C. Carnexpod S.A. Craiova, a constatat că administratorul acesteia, Mitruțoiu Constantin, în luna **septembrie 2004, a scos din patrimoniu bunuri în valoare de 11.513.500.000 lei (vechi) și a cedat** către Fundația „Pater Comunitatis Romaniae” fără a o înregistra în venituri și să fie colectată taxa pe valoare adăugată aferentă de 2.187.470.000 lei.

De asemenea, nu s-a înregistrat în evidența contabilă a S.C. Carnexpod S.A. Craiova creanța asupra S.C. ITIA S.A. Craiova, prejudiciul statului fiind de 668.813 lei (impozit pe profit și T.V.A.).

S-a sesizat că, la 01.10.2004, S.C. Carnexpod S.A. – Sucursala Frigorifer S.A. a încheiat cu Asociația Sportivă „Clubul de Fotbal Universitatea Craiova” formal contractul nr.1, ce avea ca obiect efectuarea de reclame și publicitate, deși în perioada 01.12.- 28.02. și 15.06.-15.08.2004, nu se desfășurau competiții sportive.

S-a înregistrat, în mod eronat, o sumă de 38.638 lei (vechi) TVA deductibilă.

S-a mai sesizat că S.C. Milenimob S.R.L., administrată de Staicu Iulică Sebastian, Ion Aurora și Rebege Vlad, a încheiat 36 de contracte de prestări servicii și a efectuat plăți de 1.200.000 lei (ron).

Obiectul dosarului îl constituie, astfel cum rezultă din declarațiile celor implicați, din probatoriul administrat în cauză, că s-au făcut, deci, investigații la sesizarea D.G.F.P. Dolj cu privire la presupusele infracțiuni de spălare a banilor, evaziune fiscală și fals, săvârșite în perioada 2004 – 2005 de către un presupus grup organizat, condus de către făptuitorul Staicu Dinel.

Prin **rezoluția nr.59/D/P/2006 din 15 ianuarie 2008 a D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Craiova**, soluția de neîncepere a urmăririi penale s-a întemeiat pe temeiul juridic prev. de art.226 rap. la **art.10 lit.a și d din Codul de procedură penală** (fie nu există, fie nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor), **însă nu s-a analizat participația fiecărui membru al presupusului grup infracțional**, în această perioadă (2004-2005), în condițiile în care societățile comerciale implicate au suferit modificări ale statutului juridic, dar și economic.

S-a precizat în respectiva rezoluție, că D.G.F.P. Dolj a calculat greșit impozitele pentru următoarele fapte ca și infracțiuni; s-a arătat că un presupus transfer de proprietate al S.C. Carnexpod S.A. către Fundația „Pater Comunitatis Romaniae” care, în realitate, nu a avut loc, deci nu a produs consecințe juridice și, implicit nici fiscale; efectuarea de reclamă și publicitate de către aceeași societate în perioada vacanței competiționale a fost considerată pauză mediatică.

Prin **sentința penală nr.280/18.06.2006 a Tribunalului Dolj**, definitivă prin **decizia penală nr.798/18.11.2008 a Curții de Apel Craiova**, s-a constatat că **nu se poate reține în sarcina vreunei persoane vinovăția cu privire la neînregistrarea în evidențele contabile a înscrisurilor ce nu pot produce consecințe juridice și implicit fiscale** (o soluție similară rezultând și din rezoluția nr.83/P/2008 a D.N.A.- Serviciul Teritorial Craiova asupra tranzacției nr.22/10 ian.2001).

S-a reținut că aceste fapte nu au fost săvârșite de către Staicu Dinel, Popescu Carmen și Staicu Iulică Sebastian. La **punctul „V” din actul de asociere corporativă în participațiune, sub denumirea de Holding BDJ Craiova Parc Turism**, având număr de înmatriculare J 16/248/2000 (care include și S.C. BDJ S.A. – J 16/248/2000, Asociația Romartis, S.C. Reconversia S.A., Cooperativa de Credit Masa lui Traian, S.C. Carnexpod S.A., S.C. Padogaz S.A., S.C. Dumimpex S.R.L., S.C. Milenimob S.R.L., Asociația FPP București, S.C. Siromex S.A., Asociația Parc Turism), se prevede cu claritate că **„pe toată durata contractului, conducerea și administrarea Holdingului BDJ S.A. va fi asigurată în întregime de președintele acestuia” – „făptuitorul Dumitru Șerbănescu”**.

De altfel, acest aspect a fost reținut și în **Ordonanța nr.34/P/2007** de declinare a competenței și **conexare la dosarul nr.59/D/P/2006**.

S-a apreciat că o deținere sub 10% din acțiuni (cum a definit-o voința legiuitorului), societatea nu poate fi considerată controlată de Staicu Dinel, ci de **noul acționar majoritar al tuturor societăților, Dumitru Șerbănescu**.

Din acte rezultă că, **din 18 ianuarie 2000, Dumitru Șerbănescu deține pachetul majoritar de acțiuni** deținut de Staicu Dinel la Holding BDJ Aninoasa și cedat în schimbul acțiunilor SIF Oltenia, așa cum s-a arătat și anterior, în considerentele acestei hotărâri.

Împotriva rezoluției nr.59/D/P/2006 din 15 ianuarie 2008 a D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Craiova și a rezoluției nr.37/D/II/2/14.10.2008 dată de Procurorul Șef al D.I.I.C.O.T. și nr.37/D/P/2008 din 28.02.2008, dispusă de procurorul șef al D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Craiova, în temeiul prev.de art.278¹ Cod procedură penală, au formulat plângere Staicu Dinel, Staicu Iulică Sebastian și Popescu Carmen Ioana.

Pe fondul plângerii, în rejudicare (s-a trimis spre rejudicare pentru nelegala citare a ANAF – D.G.F.P. Dolj, care era parte într-unul din cele 3 dosare, pentru că – inițial - în prima fază a judecării cauzei, prin încheierea din 16.02.2009, instanța fondului a conexasat la dosarul nr.11163/63/2008, dosarele nr.15284/63/2008 și nr.17781/63/2008), prin **sentința penală nr.433/20.10.2009 a Tribunalului Dolj** s-au admis plângerile petenților și s-a modificat temeiul juridic al neînțepirii urmării penale dispuse **pentru Staicu Dinel, cercetat pentru infracțiunea prev.de art.7 din Legea nr.39/2003 și art.23 din Legea nr.656/2002** și față de petentul **Staicu Iulică Sebastian**, cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev.de art.6, art.9 și art.13 din Legea nr.241/2005 și art.43 din Legea nr.82/1991 rap.la art.289 Cod penal - din art.228 rap.la art.10 lit.a și d din Codul de procedură penală, **în art.228 rap.la art.10 lit.a și c din Codul de procedură penală**, motivat de faptul că petenții nu au avut nicio contribuție, în ceea ce privește săvârșirea anumitor fapte care au produs modificări materiale în realitatea obiectivă.

Plângerea formulată de către petenta făptuitoare Popescu Carmen Ioana împotriva Rezoluției nr.89/D/II/2/2008 din 7.11.2008 a Procurorului șef al D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial a fost formulată la data de 11.12.2008, peste termenul legal de 20 de zile, prevăzut de lege, așa că a fost respinsă ca tardiv formulată.

Împotriva soluției fondului au declarat recurs D.I.I.C.O.T. – S.T.Craiova și D.G.F.P. Dolj.

Prin recursul formulat, parchetul a arătat că temeiul juridic al neînțepirii urmării penale, acela prevăzut de art.228 rap.la art.10 lit.d din Codul de procedură penală pentru făptuitorul Staicu Dinel sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.7 din Legea nr.39/2003 și art.23 din Legea nr.656/2002 apreciindu-l corect, atâta vreme cât s-a constatat inexistența infracțiunii premisă și deci, nu sunt întrunite elementele constitutive ale celor două infracțiuni.

Pentru petentul făptuitor Staicu Iulică Sebastian cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev.de art.6, art.9 și art.13 din Legea nr.241/2005 și art.42 din Legea nr.82/1991 rap.la art.289 Cod penal, parchetul a considerat ca fiind corect reținut temeiul juridic al neînțepirii urmării penale - art.228 rap.la art.10 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât fapta nu există și nu au rezultat date că ar fi participat la diferite acțiuni materiale.

Direcția Generală a Finanțelor Publice Dolj, în recursul formulat în nume propriu și al A.N.A.F., a solicitat a se constata tardivitatea plângerii formulate de către Staicu Dinel.

Analizând recursurile formulate, Curtea de Apel Craiova, **prin decizia penală nr.292 din 11 martie 2011, pronunțată în dosarul nr.9445/63/2009** a admis recursurile declarate de D.G.F.P. Dolj și D.I.I.C.O.T.- S.T. Craiova împotriva sentinței penale nr.433/20 octombrie 2009 a Tribunalului Dolj, a casat-o în parte și a respins plângerile formulate de către petenții Staicu Dinel și Staicu Iulică Sebastian.

Se reține că petentul contestator **Staicu (Nuțu) Dinel** a fost cercetat cu privire la infracțiunile reținute în rezoluția nr.59/D/P/2006 din 15 ianuarie 2008, constituirea unui grup infracțional organizat – art.7 din Legea nr.39/2003, cât și spălare de bani – prev.de art.23 din Legea nr.656/2002 (art.10 lit.d C.p.p.).

În ceea ce-l privește pe intimatul **petent Staicu Iulică Sebastian**, concluzia organului de urmărire penală, în raport cu cele 36 de contracte întocmite cu S.C. Milenimob S.R.L. nu au produs consecințe juridice, de aceasta ocupându-se **exclusiv numitul Șerbănescu Dumitru** și că temeiul juridic al neînceperii urmăririi penale a fost de la început art.228 rap.la art.10 lit.a din Codul de procedură penală, iar plângerea sa este lipsită de obiect.

Prin controlul exercitat de instanță, s-au menținut rezoluțiile date de Parchet D.I.I.C.O.T. – Biroul Teritorial Dolj, în dosarul **nr.59/D/P/2006** din 15 ianuarie 2008 și, respectiv **nr.37/D/P/2008** din 26.02.2008 al aceleiași unități de parchet.

* *
*

Important a se preciza că dosarele penale în care s-au dat soluții de neîncepere a urmăririi penale, în ceea ce îl privește pe petentul contestator, sub diferite temeiuri juridice, aceleași încadrări juridice, pe aceleași situații de fapt – cesiune de creanțe și acordare de linii de credit de către BIR S.A. – și în aceeași perioadă infracțională 27 iunie 1999 – 25 ianuarie 2000, însă modificându-se, fără o motivare obiectivă, în aprecierea instanței, încadrarea juridică, inițial astfel cum s-a arătat a fost art.10 lit.b și c din Legea nr.78/2000, apoi art.9 lit.b și c din Legea nr.241/2005, art.7 din Legea nr.39/2003, iar unde nu există acest text, apare art.323 din Codul penal, art.23 din Legea nr.656/2002 (dar lipsește infracțiunea premisă).

În speță, însă, există un dosar penal comun – nr.93/P/2002 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică.

Împotriva acestor soluții de neîncepere a urmăririi penale, s-au formulat plângeri de către petentul condamnat contestator Nuțu (Staicu) Dinel, în temeiul prevăzut de art.278¹ Cod procedură penală.

Prin urmare, în cauză, aceste soluții de netrimitere în judecată și despre care s-a făcut deja vorbire, sunt confirmate prin hotărâri judecătorești definitive, intrate în puterea lucrului judecat și anume: decizia penală nr.292/11 martie 2010 (dosar nr. 9445/63/2009), decizia penală nr.683/26 iunie 2009 (dosar nr. 1276/63/2009), decizia penală nr.1057/27 septembrie 2010 (dosar nr.45/63/2010 ale Curții de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori.

* *
*

În cele ce urmează și față de cele invederate mai sus, se cuvine a se face o comparare a tuturor aspectelor ce vizează perioada infracțională, aceleași acte materiale, aceleași părți (inculpați+parte civilă), același prejudiciu, ce sunt de altfel comune, atât hotărârilor prin care s-au confirmat soluțiile parchetului de neîncepere a urmăririi penale, cât și a celei de condamnare (dec.pen. nr.741/04.04.2011 a C.A.B.-S.I.P.), dată pe baza Rechizitoriului nr.61/P/2002, pe care îl confirmă în totalitate (integralitate). Astfel,

Prin rechizitoriul nr.61/P/2002 din 9 noiembrie 2006 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție (dosar nr.61/P/2006 al D.N.A. - Structura Centrală), **din care s-a disjuns dosarul nr.83/P/2008, trimis spre competență D.N.A. - Biroul Teritorial Craiova – Dolj - finalizat cu soluții de netrimitere în judecată, în ceea ce îl privește pe petentul condamnat contestator Nuțu (Staicu) Dinel. Asupra rezoluției sau ordonanței de netrimitere în judecată, potrivit art.278¹ Cod procedură penală, s-a exercitat controlul judecătoresc (fond+recurs), în cauza dedusă judecătii și s-a pronunțat astfel, decizia penală nr.1057/27 septembrie 2010 a Curții de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori.**

Acest rechizitoriu a constituit actul de sesizare a instanței de fond, cu judecarea în fond a cauzei, recte Judecătoria Sectorului 4 București și, astfel, s-a înregistrat pe rolul acesteia, dosarul penal nr.14165/4/2010 (număr unic).

Sub aspectul situației de fapt, s-a reținut în actul de sesizare că:

„În perioada iunie 1999 – februarie 2000, B.I.R. S.A. prin 9 dintre Sucursalele sale a cesionat creanțe în valoare de 106.533.618.000 lei unui grup de 11 firme din municipiul Craiova și a acordat credite pe termen scurt, sub formă de linii de credit, în valoare de 80.535.611.000 lei, cu încălcarea prevederilor Legii nr.58/1998 și a Normelor interne de creditare cu privire la documentația de creditare, analiza bonității, constituirea de garanții, beneficiul direct fiind petentul contestator Staicu (Nuțu) Dinel, asociat și/sau

administrator al firmelor din grup.” (rechizitoriul nr.61/P/2002 din 9 noiembrie 2006 al PÎCCJ-D.N.A. Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, fila 28)

Se face apoi referire, în același rechizitoriu la **contractele de cesiune de creanță** pentru cele **11 societăți comerciale** controlate de Staicu (Nuțu) Dinel, stabilindu-se, prin Hotărârea Comitetului Director al B.I.R. că, **din data de 28.09.1999**, respectivele societăți **să beneficieze de linii de credit de la Sucursalele B.I.R.**, de la care vor prelua **creanțe, prin cesionare**.

Se face vorbire despre contracte de cesiune de creanță și credite.

La punctul 14 din Rechizitoriu, se rețin în sarcina petentului condamnat contestator Staicu (Nuțu) Dinel următoarele:

„la data de 10.12.1999, învinutul Staicu Dinel a inițiat contractul de asociere în participațiune și aderare la constituirea Holdingului BDJ Craiova, la care s-au adăugat și S.C. Detrans Com S.R.L. Podari și Cooperativa de Credit – Banca Populară Rich Bank a sumelor obținute din recuperarea de creanțe”.

În baza **contractului de asociere în participațiune și aderare la constituirea Holding BDJ Craiova** s-a încheiat contractul de cesiune nr.97/01.03.2000, prin care au fost cedate în favoarea Cooperativei de Credit – Banca Populară Rich Bank toate creanțele și creditele preluate de la B.I.R. S.A.

După intrarea în faliment a B.I.R., în iulie 2000, toate societățile conduse de Staicu Dinel, urmare a Hotărârii Adunării Generale a BDJ S.A. Craiova (acționarul majoritar Șerbănescu Dumitru), au fuzionat prin absorbție, au trecut în patrimoniul BDJ S.A., societate ce a fost absorbită de S.C. „Reconversia” S.A.

Prin contractul de cesiune nr.145/13.02.2001, Cooperativa de Credit – Banca Populară Rich Bank a cesionat creanțele B.I.R. S.A. către Asociația FPP Oltenia, investitor SIF Oltenia S.A.”

Cu privire la suma ce reprezintă **prejudiciul băncii**, se precizează în același rechizitoriu, fila 85,: „Contractele de cesiune de creanță s-au încheiat cu nerespectarea dispozițiilor legale și în detrimentul băncii, fapte ce au condus la **prejudicierea acesteia, cu suma de 187.321.734.408 lei (vechi), la nivelul anului 2000** (până a intrat BIR-ul în faliment, urmându-se apoi procedura falimentului).

În dosarul nr.93/P/2002 (dosar comun) din 11.11.2002 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția urmărire penală și criminalistică, se face vorbire, sub aspectul situației de fapt că, în perioada 27 iunie 1999 – 25 ianuarie 2000, Comitetul de Direcție a B.I.R. a aprobat, cu încălcarea normelor bancare nr.58/1998 și Norma nr.8/26.04.1999 a B.N.R., către 11 societăți comerciale ale condamnatului petent Staicu Dinel, respectiv: S.C. Jiul Vulcan S.R.L., S.C. Abator Mofleni S.A., S.C. Avab

S.R.L., S.C. And Kris S.R.L., S.C. Poldinex S.R.L., S.C. Vladinex S.R.L., S.C. Frigorifer S.A., S.C. Rebege Consulting S.R.L., S.C. Mozoc S.R.L., **cesiuni de creanță, în valoare totală de 106.786.123.000 lei și acordarea de credite, în valoare totală de 80.535.611.000 lei** (vechi).

Dosarul acesta a fost declinat spre soluționare la P.N.A., căruia îi revenea competența materială a soluționa cauza privind acordarea creditelor bancare, apreciindu-se că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.10 lit.b, teza a II-a și teza a III-a și lit.c din Legea nr.78/2000.

Prin sentința penală nr.1240, pronunțată la data de 15.06.2010 de către Judecătoria Sectorului 4 București (dosar nr.14165/4/2006), s-a dispus condamnarea inculpaților, astfel:

Prin sentința penală nr. 1240 din 15.06.2010 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București, în dosar nr. 14165/4/2006, în baza art.246 Cod penal comb. cu disp. art.248¹ Cod penal cu aplic. art.41 al.2 Cod penal rap. la art.258 Cod penal și cu aplic. art.74 al.1 lit.a Cod penal și 76 lit.b Cod penal a fost condamnat inculpatul Popescu Ion la 4 ani închisoare pentru abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată.

A interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și b și c Cod penal, pe durata și în condițiile art.71 Cod penal.

În baza art. 65 al.2 Cod penal s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prev. de art.64 lit. a teza a II-a și lit. b și c Cod penal pe o durată de 3 ani după executarea pedepsei de 4 ani închisoare.

În baza art.26 Cod penal rap. la art.246 Cod penal comb. cu disp. art.248¹ Cod penal cu aplic. art.41 al.2 Cod penal rap. la art.258 Cod penal și cu aplic. art.74 al.1 lit.a Cod penal și 76 lit.b Cod penal a fost condamnat inculpatul Staicu Dinel la 4 ani închisoare pentru complicitate la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată.

A interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și b cod penal, pe durata și în condițiile art.71 Cod penal.

În baza art.246 Cod penal comb. cu disp. art.248¹ Cod penal cu aplic. art.41 al.2 Cod penal rap. la art.258 Cod penal și cu aplic. art.74 al.1 lit.a Cod penal și 76 lit.b Cod penal a fost condamnat inculpatul Răceală Radian la 3 ani închisoare pentru abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată.

S-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și b și c Cod penal, pe durata și în condițiile art.71 cod penal.

În baza art. 81 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe un termen de încercare de 5 ani conform art.82 Cod penal.

În baza art. 71 alin 5 Cod penal a fost suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În baza art. 65 al.2 Cod penal s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prev. de art.64 lit. a teza a II-a și lit. b și c Cod penal pe o durată de 3 ani după executarea pedepsei de 3 ani închisoare.

În baza art.246 Cod penal comb. cu disp. art.248¹ Cod penal cu aplic. art.41 al.2 Cod penal rap. la art.258 Cod penal și cu aplic. art.74 al.1 lit.a Cod penal și 76 lit.b Cod penal a fost condamnată inculpata Duțu Viorica la 3 ani închisoare pentru abuz în serviciu contra intereselor persoanelor în formă calificată.

A interzis inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a și b și c cod penal, pe durata și în condițiile art.71 Cod penal.

În baza art. 81 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe un termen de încercare de 5 ani conform art.82 Cod penal.

În baza art. 71 alin 5 Cod penal s-a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În baza art. 65 al.2 Cod penal s-a interzis inculpatei exercițiul drepturilor prev. de art.64 lit. a teza a II-a și lit. b și c Cod penal pe o durată de 3 ani după executarea pedepsei de 3 ani închisoare.

În temeiul art. 14 Cod procedură penală, 346 Cod procedură penală rap. la art.998-999 C.civ. a admis în parte acțiunea părții civile Banca Internațională a Religiiilor – prin lichidator S.C. Moore Stephens (RVA) S.A. și i-au obligat pe inculpații, în solidar, la plata sumei de 8.053.561,1 lei precum și a dobânzii legale calculată de la data acordării fiecărui credit pentru S.C. B.D.J. S.A., S.C. Frigoriferul S.A., S.C. AVAB S.R.L., S.C. Abator Mofleni S.A., S.C. Jiul Vulcan S.R.L., S.C. Vladinex S.R.L., S.C. And Kris S.R.L., S.C. Mozoc S.R.L., S.C. Poldinex S.R.L., S.C. Practicianul S.R.L. și S.C. Rebeqa Consulting S.R.L. de către cele 9 sucursale ale B.I.R. (Craiova, Craiova Gară, S.M.B., Plevnei București, Târgoviște, Pitești, Slatina, Drăgășani, Râmnicu-Vâlcea) și până la data plății efective.

În baza art. 191 al.1 și 3 Cod procedură penală la obligat pe inculpatul Staicu Dinel la plata sumei de 40.000 lei RON cheltuieli judiciare față de stat iar pe fiecare dintre inculpații Popescu Ion, Răceală Radian și Duțu Viorica la plata sumei de 20.000 lei cheltuieli judiciare față de stat.

Pentru a pronunța această soluție, instanța fondului, la fila 15 din sentința penală, pct.105 menționează:

„analizând actele și lucrările dosarului constată că inculpații se fac vinovați de infracțiunile de care sunt acuzați în rechizitoriu, situația de fapt fiind corect reținută (aceasta însușindu-și întocmai actul de sesizare), la pct.121 (fila 17)... „încheierea unor contracte de cesiune de creanță și contracte de creditare cu societăți comerciale controlate de inculpatul Staicu Dinel”.

Se mai precizează, ca situație de fapt, că respectivele **contracte de cesiune de creanță și acordarea de credite** societăților comerciale despre care s-a făcut vorbire și în rechizitoriu s-au acordat cu încălcarea normelor bancare.

Și sub aspectul laturii civile se constată același prejudiciu.

Nu s-au anulat cesiunile de creanță și creditare, ca fiind acordate pe baza unor acte fraudulos încheiate.

Prin **decizia penală nr.820/A/16.12.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală** s-au admis apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –Direcția Națională Anticorupție și partea civilă Banca Internațională a Religiiilor, prin lichidator judiciar R.V.A Insolvency Specialists S.P.R.L. (fostă Moore Stephens R.V.A. SA) împotriva sentinței penale nr. 1240/15.06. 2010 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în dosar nr. 14165/4/2006.

A fost desființat în parte sentința penală apelată și rejudecând în fond:

1. În baza art. 246 Cod penal rap la art. 248/1 Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal rap la art. 258 Cod penal a fost condamnat inculpatul Popescu Ion, la o pedeapsă de 12 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art. 71,64 lit. a teza a-II-a, b și c Cod penal.

În baza art. 65 alin. 2 Cod penal i s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, teza a-II-a, lit. b și c Cod penal pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

2. În baza art. 26 Cod penal rap la art. 246 Cod penal rap la art. 248¹ Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal rap la art. 258 Cod penal a fost condamnat inculpatul Staicu Dinel la o pedeapsă de 12 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art. 71,64 lit. a teza a-II-a, lit. b și c Cod penal.

În baza art. 65 alin. 2 Cod penal i s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a-II-a, lit.b și c Cod penal pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

3. În baza art. 246 Cod penal rap la art. 248¹ Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal rap la art. 258 Cod penal a fost condamnat inculpatul Răceală Adrian la o pedeapsă de 9 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art. 71, 64 lit. a teza a-II-a, lit.b și c Cod penal.

În baza art. 65 alin. 2 Cod penal i s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a-II-a, b și c Cod penal pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

4. În baza art. 246 Cod penal rap la art. 248¹ Cod penal cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal rap la art. 258 Cod penal a fost condamnată inculpata Duțu Viorica la o pedeapsă de 9 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art. 71, 64 lit. a teza a-II-a, b și c Cod penal.

În baza art. 65 alin. 2 Cod penal i s-a interzis inculpatei exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a . teza a-II-a, lit.b și c Cod penal pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art. 14 Cod procedură penală rap la art. 346 Cod procedură penală rap la art. 998-999 Cod civil s-a admis în parte acțiunea părții civile Banca Internațională a Religiiilor, prin lichidator judiciar R.V.A Insolvency Specialists S.P.R.L. (fostă Moore Stephens R.V.A. SA) și i-a obligat pe inculpații, în solidar, la plata sumelor de 8.053.561,1 lei (valoare credit) și

10.786.123, 4 lei (valoarea creanțelor cesionate) precum și a dobânzii legale calculată de la data acordării fiecărui credit pentru S.C. B.D.J. S.A., S.C. Frigoriferul S.A., S.C. AVAB S.R.L., S.C. Abator Mofleni S.A., S.C. Jiul Vulcan S.R.L., S.C. Vladinex S.R.L., S.C. And Kris S.R.L., S.C. Mozoc S.R.L., S.C. Poldinex S.R.L., S.C. Practicianul S.R.L. și S.C. Rebeqa Consulting S.R.L. de către cele 9 sucursale ale Băncii Internațională a Religiiilor (Craiova, Craiova Gară, S.M.B., Plevnei București, Târgoviște, Pitești, Slatina, Drăgășani, Râmnicu-Vâlcea) și până la data plății efective.

S-au menținut celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

Au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de către cei patru inculpați.

Au fost obligați inculpații la câte 1.000 lei cheltuieli judiciare către stat cont IBAN RO62TREZ7045032XXX003561; cod fiscal 4340633 deschis la Trezoreria sector 4 București, beneficiar Tribunalul București.

Instanța de apel a preluat **aceeași situație de fapt, cesiune de creanță, acordare de credite** 11 societăți, referitoare la aceeași perioadă infracțională, iunie 1999 – ianuarie 2000, **aceleași părți, același prejudiciu – 107.861.234.000 lei vechi - reprezentând valoarea creanțelor cesionate și - 80.535.610.100 lei vechi – valoarea creditelor** pentru aceleași societăți comerciale, astfel cum s-a reținut în actul de sesizare.

Împotriva acestei soluții, au declarat recurs inculpații, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin decizia penală nr.741/04.04.2011, Curtea de Apel București – Secția I-a Penală s-au dispus următoarele:

„I. În temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d din Codul de procedură penală, **admite recursurile declarate de inculpații POPESCU ION, STAIKU DINEL, RĂCEALA RADIAN și DUȚU VIORICA** împotriva Deciziei penale nr.802/A din data de 16 decembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr.14165/412006.

Casează, în parte, decizia penală recurată și, în fond, rejudecând:

1. În temeiul art.246 comb. cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal, condamnă pe inculpatul Popescu Ion la pedeapsa principală de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

2. În temeiul art. 26 în ref. la art. 246 comb. cu art. 248¹ cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal, condamnă pe inculpatul Staicu Dinel la pedeapsa principală de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

3. În temeiul art. 246 comb. cu art. 248¹ cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal, condamnă pe inculpatul Răceală Radian la

pedeapsa principală de 5 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

4. În temeiul art. 246 comb. cu art. 248¹ cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 cu aplic. art. 74 alin. 1 lit. c rap. la art. 76 alin. 1 lit. b și alin. 2 din Codul penal, condamnă pe inculpata Duțu Viorica la pedeapsa principală de 4 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, în formă calificată și continuată.

În temeiul art. 86¹ din Codul penal, dispune suspendarea sub supraveghere a executării acestei pedepse pe un termen de încercare de 9 ani, stabilit conform art. 86² din Codul penal.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal, dispune suspendarea executării pedepsei accesorii constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c din Codul penal, pe durata aceluiași termen de încercare.

În temeiul art. 65 alin. 2 din Codul penal, interzice inculpatei, ca pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c din Codul penal, pe o durată de 4 ani de la data pronunțării acestei decizii.

În temeiul art. 86³ alin. 1 lit. a - d și alin. 2 din Codul penal, pe durata termenului de încercare, inculpata trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;
- să anunțe, în prealabil, aceluiași serviciu de probațiune, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice și să justifice, aceluiași serviciu de probațiune, schimbarea locului de muncă;
- să comunice, aceluiași serviciu de probațiune, informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență.

În temeiul art. 359 din Codul de procedură penală, atrage atenția inculpatei asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere prevăzute de art. 86⁴ alin. 1 și 2 din Codul penal.

Menține celelalte dispoziții ale deciziei penale recurate.

În temeiul art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

II. În temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d din Codul de procedură penală, **admite recursul declarat de avocatul Epure Marius** împotriva încheierii din data de 12 noiembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr. 14165/4/2006.

Casează, în parte, încheierea recurată și, în fond, rejudecând:

În temeiul art. 199 alin. 3 din Codul de procedură penală, dispune scutirea avocatului de la plata amenzii judiciare în cuantum de 5.000 lei,

aplicată prin încheierea din data de 04 noiembrie 2010, pronunțată în același dosar.

Menține celelalte dispoziții ale încheierii recurate.

În temeiul art.192 alin.3 din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

III. În temeiul art. 385¹⁵ pct. 1 lit. a teza a II-a din Codul de procedură penală, **respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de petentul R.M.împotriva Deciziei penale nr. 802/A din data de 16 decembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Penală în Dosarul nr. 14165/4/2006.**

În temeiul art. 385¹⁵ pct. 1 lit. a teza a II-a din Codul de procedură penală, **respinge, ca inadmisibil, recursul declarat de petentul B.T.împotriva încheierii din data de 04 noiembrie 2010 și Deciziei penale nr.802/A din data de 16 decembrie 2010, pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Penală, în Dosarul nr. 14165/4/2006.**

În temeiul art. 192 alin. 2 și 4 din Codul de procedură penală, obligă pe recurenții petenți la plata sumei de câte 200 lei fiecare, reprezentând cheltuieli judiciare către stat.”

Și instanța de recurs și-a însușit întocmai actul de sesizare, recte Rechizitoriul nr.61/P/2002 din 9 noiembrie 2006.

Anterior, la capitolul „Considerații”, s-au făcut precizări, vizând activitatea infracțională a condamnatului petent Staicu Dinel, astfel, în **dosarul nr.45/63/2010 al Curții de Apel Craiova** – Secția penală și pentru cauze cu minori, în care s-a pronunțat **decizia penală nr.1057/27 septembrie 2010**, instanța de recurs a reținut - **ca stare de fapt** – din „actele premergătoare efectuate în cauză, a stabilit instanța că, în perioada iulie – septembrie 1999, Banca Internațională a Religiiilor, în calitate de cedent, a **cesionat creanțe** pe care le avea de încasat de la diverși debitori, creanțe în **sumă totală de 107.175.372.000 lei (vechi)** către BDJ S.A. Aninoasa, S.C. Abator Mofleni, Rebeqa Consulting S.R.L., S.C. Jiul Vulcan S.R.L., S.C. Noroc S.R.L., S.C.Poldinex S.R.L. și S.C. Vladinex S.R.L., firme care au contractat și credite la Banca Internațională a Religiiilor S.A., în valoare de 80.536.563.000 lei (vechi).”

După efectuarea acestor operațiuni, firmele au fuzionat prin absorbție cu BDJ S.A. Craiova. În aceeași hotărâre, se mai reține că, „la 10.12.1999, petentul condamnat Staicu Dinel a inițiat contractul în participațiune și aderare la constituirea Holdingului BDJ Craiova care are ca semnatori 11 societăți comerciale care au preluat creanțe de la B.I.R. și, la care s-au adăugat S.C. Detrans Com S.R.L. Podari și Cooperativa de Credit Rich Bank, având ca scop declarat gestionarea de către cooperativă a sumelor dobândite din recuperarea de creanțe”. aspect reținut, de altfel, și în **rezoluția nr.83/P/2008 din 13.11.2009 a D.N.A.- Biroul Teritorial Craiova**, după reluarea cercetărilor, urmare a infirmării rezoluției nr.83/P/2008 din

10.12.2008 de către procurorul ierarhic superior din cadrul D.N.A. – Structura Centrală Secția de combatere a Infrațiunilor conexe Infrațiunilor de corupție, prin Ordonanța nr.372/II/2/2009 din 27 aprilie 2009, în plângerea adresată acestuia de către D.C., în sensul reluării cercetărilor.

După reluarea cercetărilor, prin rezoluția **din 13.11.2009**, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de Staicu Dinel, în temeiul prev. de art.228 rap. la art.10 lit.c din Cod procedură penală, neavând implicații în tranzacția de compensare nr.22/10 ianuarie 2001, unicul semnatar fiind D.A. II, decedat la 29.03.2001, reprezentantul Cooperativei Banca Populară Rich Bank.

Această rezoluție a **fost confirmată și menținută** prin rezoluția nr.629/II/2/2009 din 17.12.2009 a Procurorului Șef al D.N.A. – Serviciul Teritorial Dolj Craiova, cu următoarea motivare:

„SC BDJ SA Craiova, ca parte în tranzacția de compensare nr.22 din 10 ianuarie 2001, a fost înregistrată la Registrul Comerțului sub nr.J.16/248/1999, CFR 13021668, societatea respectivă rezultând în urma fuziunii prin absorbție, conform actului adițional nr.2110/28 noiembrie 2000 și a certificatului de înscriere mențiuni la Of. Registrul Comerțului Dolj nr. 1903/11 decembrie 2000.

La data efectuării tranzacției mai sus amintită, acționarul societății comerciale era Șerbănescu Dumitru, iar nu Staicu Dinel.

Societatea al cărei acționar și reprezentant legal era Staicu Dinel a fost BDJ S.A. Aninoasa, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr.J.20/145/1999, societate administrată de Rebegea Vlad.

Implicarea directă a lui Șerbănescu Dumitru – reține procurorul de caz – în soluția de netrimiteră, a fost confirmată și de decizia din 18 septembrie 2000 a Holding BDJ SA Craiova, prin care, avându-se în vedere falimentul B.I.R., cât și prevederile MJ nr.2628/1999 în care se precizează că acesta, în calitate de președinte al S.C. BDJ SA Craiova, a luat mai multe decizii cu privire la noua structură de conducere, valorificarea creanțelor, împuternicirea mai multor persoane cu drept de semnătură în vederea valorificării acestora (respectiv D.A. II, Rebegea Vlad, Volintiru Cornel ș.a.), fără ca printre aceștia din urmă să se afle și Staicu Dinel.

A mai stabilit procurorul că, așa cum rezultă din contractul de asociere în participațiune și aderare la constituirea Holdingului BDJ, printre părțile contractante se afla și SC BDJ SA Aninoasa.

Mai mult, a rezultat că unicul semnatar al tranzacției de compensare nr.22 din 10 ianuarie 2001, a fost Diaconu Aristarch II (decedat la 28 martie 2001), ca și reprezentant al Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank, document însă nesemnat și de către SC BDJ SA Craiova, cea de-a doua parte din tranzacție.

Pentru ca actul respectiv să producă efecte din punct de vedere juridic, acesta trebuia să fie semnat de ambele părți, fapt judicios reținut în rezoluția atacată.

În sensul acesta a fost invocată sentința nr.103 din 17 februarie 2005 a Tribunalului Dolj, secția comercială și de contencios administrativ, care a

confirmat faptul că .."singurul mod de stingere a obligațiilor invocate de debitor (SC Reconversa), ar fi compensația în conformitate cu tranzacția nr.22 din 10 ianuarie 2001, încheiată între Cooperativa de credit Banca Populară Rich Bank și SC BDJ ȘA Craiova, în compensarea creanței Cooperativei de Credit, împotriva SC BDJ SA, în sumă de 203.316.360.000 lei ROL, cu o creanță a SC BDJ SA, împotriva Cooperativei de Credit, în sumă de 187.330.798.006 lei ROL, făcându-se referire la depozitul în valoare de 11.800.000.000 lei ROL, existent la BIR".

Ori, pentru a opera compensația - a mai stabilit procurorul de caz, se impun a fi îndeplinite următoarele condiții, astfel: să fie vorba de creanțe certe, lichide, exigibile, având ca obiect bunuri fungibile, și să fie vorba de obligații reciproce, în sensul ca ambele creanțe să existe între aceleași persoane, care să fie creditori și debitori în același timp una față de cealaltă. Însă, cum compensația invocată nu a privit datorii reciproce BIR nefiind parte în tranzacția nr.22 din 10 ianuarie 2001, efectele compensației, ce a avut loc între SC BDJ SA Craiova și Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank, nu s-au produs și cu privire la creditorul BIR.

Totodată, a mai fost reținut, în motivarea dată soluției că S.C. BDJ S.A. a fost notificat prin executor judecătoresc Agenția FPP Oltenia (succesoare a Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank) că nu recunoaște tranzacția de compensare (notificarea nr.273/N/2002).

Așa cum a rezultat prin încheierea nr.1903 din 4 decembrie 2000, pronunțată în dosarul nr. 19608, de către judecătorul delegat de la Oficiul Registrului Comerțului Dolj, SC BDJ SA Craiova (R. 16/248/2000), absoarbe întreg portofoliul Holdingului BDJ Aninoasa, ca urmare a cererii formulată de Șerbănescu Dumitru, în calitate de administrator al SC BDJ SA Craiova.

Proiectul de fuziune se regăsește în partea a IV-a a Monitorului Oficial nr.3464 din 23 octombrie 2000.

Referitor la evidențierea cesiunii de creanțe de către SC BDJ SA, către Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank, nota de constatare nr.1949 din 29 octombrie 2004, întocmită de ANC - Garda Financiară, Comisariatul General, a concluzionat că organele de control au constatat că transmiterea creanțelor și creditelor BIR, existente în patrimoniul SC BDJ SA (creanțe și credite provenite de la cele 11 societăți comerciale absorbite), s-a realizat în baza contractului cesiune nr.97 din 1 martie 2000 și a contractului de asociere în participațiune; autentificat la BNP Doina-Făurar sub nr.1829.din 10 decembrie 1999."

Prin decizia penală nr.1057/R a Curții de Apel Craiova, s-a menținut rezoluția nr.83/P/2008 din 13.11.2009 a D.N.A.- Biroul Teritorial Craiova.

Rezultă, așadar, că și **dosarul penal nr.83/P/2008 al D.N.A.- Serviciul Teritorial Dolj Craiova privește aceeași situație de fapt, în aceeași perioadă infracțională : iunie 1999 – ianuarie 2000, au fost cercetate aceleași fapte – cesiune de creanțe și obținerea de credite bancare, așa cum de altfel s-au reținut inițial în dosarul comun nr.93/P/2002 al**

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică.

Prin adresa de înaintare nr.56/P/2006 din 11.08.2006 a D.N.A. – Biroul Teritorial Dolj Craiova s-a comunicat Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. – Structura Centrală (București) a se **evita** înregistrarea de două ori a aceleiași sesizări: nr.250/P/2001 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Craiova (ce a format obiectul acestuia) și nr.101044/2001 (format dosar nr.93/P/2002 Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție)- fila 382 din dosarul T.B.-S.II.penală.

* *
*

Din întreaga expunere, rezultă cu claritate că, obiectul tuturor dosarelor penale „născute” din dosarul penal nr.93/P/2002 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică au avut la bază **aceeași sesizare** – nr.250/P/2001 – **cu același conținut**, înregistrată, astfel cum s-a arătat, la I.P.J. Dolj și I.G.P. București, sub numere - bineînțeles - diferite, în raport de instituțiile unde s-au înregistrat, ce vizează **aceeași situație de fapt: cesiuni de creanțe și obținerea de credite**, fie că sunt obținute legal ori nelegal (cu respectarea ori nerespectarea normelor bancare), **același prejudiciu: 107.175.372.000 lei (vechi), respectiv 80.536.563.000 lei (vechi), aceleași părți, aceleași societăți comerciale, același probatoriu, aceeași parte civilă B.I.R. S.A., aceeași expertiză contabilă.**

Căile extraordinare de atac, cum este și contestația în anulare sunt remedii procesuale reglementate strict de legiuitor în scopul înlăturării unor grave erori de fapt sau de drept pe care le conțin hotărârile definitive sau în vederea protejării dreptului la apărare sau **la contradictorialitatea procedurilor**, aducând, astfel atingere autorității de lucru judecat (Mihai Udroi, Ovidiu Predescu – Tratat „protecția europeană a drepturilor omului și procesul penal român” Editura All Beck – București 2008 – pag 941).

Potrivit dispozițiilor art. 386 lit. d Cod procedură penală împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare ”când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă”.

Potrivit dispozițiilor art. 389 alin. 2 Cod procedură penală „contestația pentru cazul prevăzut în art. 386 lit. d Cod procedură penală se introduce la instanța la care a rămas definitivă ultima hotărâre”.

Având în vedere împrejurarea că ultima hotărâre este cea pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală la data de 04.04.2011, această din urmă instanță este competentă material să soluționeze prezenta contestație în anulare.

Potrivit dispozițiilor art. 388 alin. 2 Cod procedură penală contestația pentru cazul prevăzut de art. 386 lit. d poate fi introdusă oricând, astfel că termenul de introducere a contestației este respectat.

În cazul contestației în anulare întemeiată pe lit. d nu este necesară admiterea în principiu.

Acest caz de contestație în anulare se întemeiază pe autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale definitive, respectiv art. 10 lit. j Cod procedură penală, regulă potrivit căreia nimeni nu poate fi judecat de două ori pentru aceeași faptă (non bis in idem).

Pentru a se reține acest caz de contestație în anulare și a se putea invoca excepția autorității de lucru judecat este necesară existența cumulativă a două condiții:

- a) să existe o hotărâre penală definitivă;
- b) să existe identitate de obiect și de persoană.

În privința primei condiții legea nu face vreo distincție în raport de modul în care hotărârea penală rămâne definitivă (condamnare, achitare sau încetarea procesului penal), iar dacă legea nu distinge, nici noi nu trebuie să facem distincție (ubi lex non distinguit, nec nos distinguere de benus).

Astfel, nu pot fi excluse situațiile în care, printr-o hotărâre penală definitivă, s-ar dispune achitarea sau încetarea procesului penal, iar printr-o hotărâre penală definitivă ulterioară s-ar dispune condamnarea persoanei pentru aceeași faptă. Și aceste situații se încadrează în cazul de contestație în anulare prev. de art. 386 lit. d Cod procedură penală, întrucât prin hotărârea ulterioară se încalcă autoritatea de lucru judecat, indiferent de soluția pronunțată asupra fondului cauzei (Nicolae Volonciu, A. Vlăsceanu – Codul de procedură penală comentat – Editura Hamangiu 2007, pag. 126).

Potrivit art. 4 al Protocolului nr. 7 la CEDO „nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiasi stat pentru infracțiuni penale pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă, conform legii și procedurii penale ale acestui stat”.

Cel de al patrulea articol al Protocolului nr. 7 este consacrat încă din dreptul roman: **non bis in idem**.

Paragraful al doilea din art. 4 precizează că principiul înscris în primul său paragraf nu este de natură să împiedice „redeschiderea procesului”, potrivit dispozițiilor de drept procesul penal aplicabile în statul în cauză, dacă fapte noi sau nou descoperite ori un viciu fundamental ce a afectat procedura primei judecăți sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată în cadrul acestei prime proceduri (ceea ce nu este cazul în speță), iar art.4, paragraful

3 **instituie caracterul absolut** al principiului „non bis in idem” în sistemul european de protecție a drepturilor omului, deoarece el dispune că nu este permisă nicio derogare de la prevederile sale, așa cum prevede art. 15 din Convenție.

DOMENIUL DE APLICARE A DISPOZIȚIILOR ART. 4 al Protocolului nr. 7 la CEDO

În privința condițiilor de aplicare a dispozițiilor art. 4 al Protocolului nr. 7 la CEDO, se reține, în primul rând, că pentru a putea invoca dreptul pe care textul în discuție îl consacără, persoana în cauză trebuie să fi suferit o condamnare, să fi fost achitată sau să se fi dispus încetarea urmăririi penale pentru fapta cu privire la care este din nou urmărită sau judecată (C. Bîrsan - Convenția Europeană a Drepturilor Omului – Ediția a II-a – pag. 1859).

În al doilea rând, prima procedură trebuie să fie finalizată cu o hotărâre definitivă, adică trecută în puterea lucrului judecat, textul negăsindu-și aplicarea în privința unei hotărâri care poate face obiectul unei căi de atac, potrivit normelor procesuale naționale.

Textul art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului „se aplică nu numai în cazurile în care inculpații sunt condamnați de două ori, ci, de asemenea în cazurile în care aceștia sunt urmăriți penal de două ori.

Această dispoziție se aplică chiar și în cazul în care persoana a fost urmărită doar în cadrul unei proceduri care „**nu a condus la o condamnare**” (C.E.D.O. – Secția I, cauza *Zigarella* contra Italia din 03.10.2002).

Curtea a arătat, în raționamentul său, în hotărârea sus invocată, că paragraful 1 al articolului 4 din Protocolul nr. 7 nu are în vedere numai o dublă condamnare, ci și o dublă urmărire pentru aceleași fapte imputate unei persoane; în caz contrar, nu ar mai fi fost necesar a se asocia în text termenul „urmărit” celui de „condamnat”, precum și faptul că textul își găsește aplicarea și atunci când o persoană a făcut obiectul unei urmări penale ce nu a condus la pronunțarea unei condamnări, deoarece **în materie penală principiul non bis in idem este aplicabil indiferent dacă cel urmărit a fost condamnat sau nu.**

A mai reținut Curtea, în raționamentul său, că acest principiu este consacrat în aceeași termeni, în art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și în art. 14 paragraful 7 din pactul Internațional O.N.U., privitor la drepturile civile și politice.

Tot în sensul că art. 4 al Protocolului nr. 7 nu vizează doar cazul unei duble condamnări, dar și cel al unei duble urmări penale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mai multe cauze, printre care Serguei Zolotonkhine contra Rusiei, hotărârea din 10.02.2009 – paragraful 98.

Mai mult, chiar și simplele contravenții au intrat în câmpul de aplicare al „materiei penale” din Convenție

Curtea a subliniat faptul că articolul 4 din protocolul nr. 7 prevede trei garanții distincte și dispune că nimeni: 1 nu poate fi urmărit; 2 judecat sau 3 condamnat de două ori pentru aceleași fapte (cauza Zolotonkine contra Rusia – paragraful 110).

În consecință, devin aplicabile garanțiile prevăzute nu doar de art. 6 în materie penală (inclusiv prezumția de nevinovăție), ci și celelalte garanții mai generale prev. de art. 7 din Convenție, inclusiv principiul non bis in idem.

Ca urmare, o persoană sancționată contravențional nu poate fi cercetată penal (chiar dacă ar fi achitată) pentru aceeași faptă (CEDO 2376/03 Tsonyo Tsonev contra Bulgaria din 14.01.2010, cauza Ezeh și Connors contra Regatului Unit nr. 39665/98 și cauza Ozturck contra Germania din 21.02.1984).

Deci, este considerată „procedură penală” chiar și aplicarea unei amenzi contravenționale.

Dacă în jurisprudența CEDO este considerată procedură penală și aplicarea unei amenzi contravenționale (situație care se bucură de autoritate de lucru judecat și care paralizează o a doua procedură) atunci se poate susține că o procedură în care se soluționează o plângere împotriva rezoluțiilor parchetului, potrivit disp. art. 278¹ Cod procedură penală și consfințit prin hotărâre judecătorească, este o procedură penală care nu se bucură de autoritate de lucru judecat ?

Interdicția de a fi judecat de două ori, pentru aceleași fapte se aplică și în cazul unei condamnări care nu a putut fi executată direct, din cauza unor particularități procesuale (Cauza C297/07 - Klaus Bourquidin c. Germania).

Se constată, deci, că în domeniul de aplicare ale principiului non bis in idem intră: dublele condamnări, dublele urmăriri penale, cazul unei urmăriri doar în cadrul unei proceduri care nu a condus la o condamnare, chiar și simplele contravenții și situația unei condamnări care nu a fost niciodată executată.

De fiecare dată, cea de a doua procedură, în caz că există, încalcă principiul **non bis in idem** și trebuie sancționată.

Cu titlu de exemplu în cauza Zigarella contra Italia, instanțele au stopat cea de-a doua procedură pornită împotriva aceleiași persoane, tocmai pentru faptul că s-a încălcat principiul „non bis in idem”.

* *
*

Scopul articolului 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului este acela de a **interzice reluarea procedurilor penale care au fost închise printr-o hotărâre judecătorească definitivă** (a se vedea hotărârea din 23.10.1995, în cauza Gradinger contra Austriei, paragraful 53), pentru a evita ca o persoană să fie anchetată sau pedepsită de două ori pentru același comportament. (CEDO – Maszni c. României – 21.09.2006).

Și în cauza Așci contra Austriei din 19.10.2006 – Secția III, referindu-se la conținutul art. 4 din Protocolul nr. 7 al CEDO, Curtea a reamintit că „**acest text prohibește repetarea procedurilor penale închise definitiv**”.

Interpretarea principiului în discuție trebuie să fie favorabilă autorului actelor comise, ceea ce semnifică împrejurarea că, odată ce el a fost scos de sub urmărirea penală, acesta să nu mai aibă temerea că va fi pus din nou sub urmărire penală pentru aceleași fapte (Corneliu Bîrsan - Convenția Europeană a Drepturilor Omului – Editura a II-a – pagina 1688.

În spiritul doctrinei și practicii Curții Europene a Drepturilor Omului este, de altfel, și Codul român de procedură penală.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală, persoana în privința căreia judecătorul - prin hotărâre definitivă - a decis că nu este cazul să se înceapă, ori să se redeschidă urmărirea penală, nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală.

Articolul 278¹ Cod procedură penală a fost introdus prin art. I pct. 168 din Legea nr. 281/2003 și este reprodus astfel cum a fost modificată prin art. 1 pct. 139 din Legea nr. 356/2006.

În expunerea de motive a legii sus amintite se prevede că este nevoie de instituirea unui control judecătoresc asupra unor măsuri sau acte dispuse în cursul urmăririi penale, deoarece anterior ordonanțele procurorului puteau fi atacate numai la procurorul ierarhic superior. Se mai reține, în expunerea de motive că, în lumina deciziilor Curții Constituționale și a jurisprudenței CEDO, s-a prevăzut că persoane ale căror interese legitime au fost vătămate prin ordonanța procurorului de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale ori prin rezoluția acestuia de neîncepere a urmăririi penale, se pot adresa instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

Prin dispozițiile prev. de art. 278¹ Cod procedură penală, se instituie accesul direct la justiție al persoanelor nemulțumite de soluțiile de netrimitere în judecată date de procuror.

Acest text este în acord cu dispozițiile constituționale, care consacră existența unei căi de atac împotriva actelor făcute de procuror.

Curtea europeană a drepturilor omului a subliniat că reforma Codului de Procedură penală realizată prin Legea nr. 281/01.07.2003 a demonstrat clar voința legiuitorului de a pune capăt monopolului parchetului în materia sesizării instanțelor judecătorești. S-a arătat că această reformă a reechilibrat situația în beneficiul părților considerate victime care, de la acel moment, dispun de posibilitatea contestării în fața unei instanțe a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată.

Aceasta determină creșterea încrederii publicului în sistemul judiciar și adeviziunea sa la un stat de drept (cauza Macovei și alții contra României).

Curtea a mai amintit că persoanele vătămate, au posibilitatea în urma modificării legislației amintite, **să-și facă auzită cauza la o instanță**, în condițiile în care o procedură penală în contradictoriu, în fața unui judecător

independent și imparțial, oferă garanțiile cele mai solide de efectivitate pentru stabilirea faptelor și atribuirea unei răspunderi penale (cauza Macovei contra României și cauza Meckerr contra Regatului Unit din 04.05.2001 paragraful 134).

Prin plângerea reglementată conform art. 278¹ Cod procedură penală legiuitorul nu urmărește exclusiv desființarea unei rezoluții sau ordonanțe și trimiterea în judecată a făptuitorului, ci **repararea** oricărei vătămări, indiferent de calitatea persoanei.

Ordonanța de neîncepere a urmăririi emisă de un procuror nu poate fi calificată drept un act de finalizare a urmăririi penale decât în situația în care aceasta primește o decizie definitivă, recunoscută prin hotărâre definitivă care consfințește soluția procurorului de netrimiteră în judecată.

S-a simțit nevoia de a se face acest comentariu, întrucât nici parchetul și nici în cazul de față instanța de apel și recurs nu au recunoscut autoritatea de lucru judecat a ordonanțelor de neîncepere a urmăririi penale prin ignorarea atât a dispozițiilor art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală, cât și a jurisprudenței CEDO.

Față de dispoziție art. 278¹ Cod procedură penală clare, fără echivoc, care vin în întâmpinarea spiritului dispozițiilor art. 4 al Protocolului nr. 7 la CEDO, nici nu se impune a se face discuții prea ample despre autoritatea de lucru judecat a hotărârii judecătorești care vizează o plângere împotriva unei ordonanțe sau rezoluții a procurorului, dar totuși apar necesar a fi făcute câteva considerații.

Desigur, că dacă nu ar fi existat această dispoziție prevăzută în legea noastră internă și în articolul 4 al Protocolului nr. 7 al CEDO, ar fi avut altă conotație prezentul comentariu.

Bineînțeles că actele adoptate de procuror nu au autoritate de lucru judecat specifică hotărârilor judecătorești definitive, dar cele descrise de art.278¹ Cod procedură penală au această autoritate, deoarece așa prevede, **cu titlu de excepție**, art. ar. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală și pentru că sunt consfințite prin hotărâri judecătorești.

Prin hotărârea pronunțată în condițiile art. 278¹ Cod procedură penală, judecătorul exercită funcția de instrucție, efectuează un control de legalitate și temeinicie a actelor procurorului, confirmând existența unui impediment pentru punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

Astfel, actul procurorului de neîncepere a urmăririi penale, menținut de judecător dobândește autoritate de lucru judecat, întrucât dispozițiile sale privind motivele de drept au caracterul unei adevărate „judecăți” (Nicolae Volonciu, Alexandru Țuculeanu – Codul de procedură penală comentat. Urmărirea penală, Editura Hamangiu 2007, p.164: Mihail Udrioiu și Ovidiu Predescu „Protecția Europeană a Drepturilor Omului și procesul penal român” – Tratat – Editura All Beck – București 2008, pag. 941).

Pe lângă autorii citați se mai cuvine a aminti punctul de vedere potrivit căruia hotărârile judecătorești pronunțate în temeiul disp. art. 278¹ alin. 1 lit. a Cod procedură penală, rămase definitive, conferă rezoluției sau ordonanței

procurorului în condițiile prev. de art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală, autoritate de lucru judecat (comentariu publicat în revista „Drept public” nr. 1 din septembrie 2009).

Din perspectiva reglementărilor interne, principiul „non bis in idem” cu conotații constituționale și cu sorgintea în dreptul roman va trebui să înceapă cu precizarea că acesta fundamentează – de fapt – regula autorității de lucru judecat consacrată de art. 10 lit. j Cod procedură penală regula potrivit căreia hotărârile judecătorești definitive capătă putere de lucru judecat, împiedicând o nouă urmărire penală pentru aceeași faptă, chiar dacă acesteia i s-ar da o nouă încadrare juridică.

Așadar textul precitat vorbește despre hotărâri judecătorești (lucru judecat), fără a face vreo distincție între hotărâri, după procedura în care acestea au fost pronunțate, și nici după vreun alt criteriu. Mai mult, art. 278¹, alin. 11 din Cod procedură penală prevede că atunci când față de o persoană a fost pronunțată o hotărâre definitivă de respingere ca nefondată, a plângerii (îndreptate împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată), acea persoană nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de situația (cea ce nu este cazul în speță) în care s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală.

Este în afară de orice discuție că legiuitorul, în înalta sa înțelepciune, atunci când a dorit să spună expres un lucru pentru a tranșa o problemă a făcut-o, cum este în cazul de față prin dispozițiile art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală.

Deci, nici măcar nu se pune problema interpretării dispozițiilor legale sus menționate, pentru că legiuitorul a tranșat în mod expres problema, iar alte discuții ar fi pur formale.

Astfel, în situația în care nu se descoperă fapte noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală, **orice activitate** este paralizată după pronunțarea unei hotărâri definitive adoptate în condițiile art. 278¹ Cod procedură penală.

În consecință, dreptul persoanei de a nu fi judecată de două ori pentru aceeași faptă se deduce, îndubitabil, din prevederile art.278¹ alin. 11 Cod procedură penală, invocate mai sus, din care rezultă că împotriva unei persoane care a fost cercetată în cadrul unei proceduri și s-a dat o soluție de neîncepere a urmăririi penale, care a fost contestată la instanță și supusă controlului judecătoresc, nu se mai poate exercita împotriva ei o nouă tragere la răspundere penală pentru aceeași faptă, în cadrul unei a doua proceduri.

Dacă noi cercetări pentru aceleași fapte nu pot fi reluate (afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală), în caz că acestea există, pot fi continuate? Și mergând mai departe cu raționamentul, dacă, procedurile sunt continuate, acestea pot face obiectul judecății?

Evident că nu, întrucât dispozițiile art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală se aplică, **mutatis mutandis** și în cazul în care există o judecată pe rol.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. 3 Cod procedură penală, în cazul prev. de art. 10 lit f Cod procedură penală referitor la autoritatea de lucru judecat, instanța pronunță **încetarea procesului penal**.

Soluțiile pe care le dau instanțele de judecată trebuie să fie în litera și **spiritul legii** pe care o aplică, ori așa cum s-a arătat mai sus dispozițiile art.278¹ alin. 11 Cod procedură penală nu permit continuarea vreunei activități după pronunțarea unei hotărâri prin care s-a soluționat definitiv o plângere împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Doar hotărârea unei instanțe, adoptată cu deplina respectare a garanțiilor procesuale, poate duce la o astfel de autoritate de lucru judecat și, doar în acest condiții, respectivele acte ale procurorului validate prin hotărâri judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat, conform dispozițiilor art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală.

Se mai cuvine a se preciza că legea nu face distincție între modalitatea de respingere a plângerii împotriva actelor procurorului, respectiv ca nefondată, inadmisibilă sau tardivă, art. 278¹ alin. 8 lit. a Cod procedură penală prevăzând alternativ oricare din cele trei variante. Astfel fiind, ubi lex non distinguit, nec nos distinguere de bemus (unde legea nu distinge, nici nu trebuie să face distincție):

În fine, se mai impune a se preciza că și în doctrina **Curtii Europene de Justiție de la Luxembourg** se reține că principiul non bis in idem poate fi aplicat în procedurile de încetare a acțiunii publice care comportă sau nu intervenția unei instanțe sau a unei hotărâri judecătorești.

Și, în ultimul rând, se impune a se preciza că dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului, cât și jurisprudența CEDO **fac parte integrantă din dreptul intern al României** începând din anul 1996, Convenția fiind ratificată de România prin Legea nr. 30/2996 privind ratificarea Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și a protocoloalelor adiționale la această convenție.

În baza art. 20 al. 2 din Constituția României, **dacă există neconcordanță** între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale Omului, la care România este parte și legile interne **au prioritate reglementărilor internaționale**.

Chiar dacă nu ar fi existat dispozițiile art. 278¹ alin. 1 Cod procedură penală (care să consacre autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești prin care se soluționează plângeri potrivit art. 278¹ Cod procedură penală sau dispozițiile art. 10 lit. j Cod procedură penală, (potrivit căruia în cazul autorității de lucru judecat împiedicarea produce efecte chiar dacă faptei definitiv judecate i s-ar da o altă încadrare juridică) și nici comentariile din literatura de specialitate instanțele naționale **tot** ar fi fost **obligate** să aplice jurisprudența CEDO prin prisma faptului că țara noastră a ratificat Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și protocoloalele adiționale la Convenție, iar **în caz de neconcordanță** între acestea și legile interne, **au prioritate reglementările**

internaționale, așa cum s-a arătat mai sus (art.11 și 20 din legea fundamentală).

* *
*

Revenind la cea de a doua condiție cerută de art. 386 lit. d Cod procedură penală, se reține că trebuie să existe identitate de obiect și de persoană, adică în cadrul celei de a doua proceduri să figureze aceeași persoană pentru care a avut loc o procedură penală definitivă, iar obiectul cauzei să îl constituie aceleași fapte care au mai făcut obiectul unei proceduri, mai concret să fie vorba de aceleași fapte pentru care s-a pronunțat o hotărâre penală definitivă și respectiv faptele care ar urma să fie din nou imputate aceleiași persoane.

Nu are importanță dacă este diferită forma de participare penală reținută, respectiv coautorat, complicitate sau instigare.

Ceea ce interesează, sub aspectul identității de obiect, **este fapta materială**, iar nu încadrarea juridică primită de aceasta.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a evidențiat că analiza tratatelor internaționale de protecție a drepturilor omului care consacră, sub diferite forme principiul „non bis in idem” utilizează „o varietate de formule”.

Astfel, art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenție, art. 14 paragraful 7 al Pactului internațional privind drepturile civile și politice adoptate sub egida O.N.U. și art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene utilizează noțiunea de „aceeași infracțiune”, Convenția americană a drepturilor Omului folosește noțiunea de „aceleași fapte”, Convenția de aplicare a acordului de la Schenghen se referă la termenul de „aceleași fapte”, iar Statutul Curții penale internaționale conține formula „aceleași fapte”.

Curtea de Justiție a Comunităților Europene și Curtea Interamericană a drepturilor omului, în jurisprudența lor, au pus în evidență diferența între formula „aceleași fapte” și expresia „aceeași infracțiune” și au decis să adopte o interpretare a principiului discutat, **întemeiată în mod strict „numai pe identitatea de fapte materiale, fără a reține în calitate de criteriu pertinent calificarea juridică a acelor fapte”** dată de normele juridice ale statului în cauză.

Cele două jurisdicții internaționale au subliniat că, procedând astfel, se ajunge la o interpretare a principiului în discuție „favorabilă autorului actelor comise”, ceea ce semnifică împrăjirea că, odată ce el a fost recunoscut vinovat și a executat pedeapsa aplicată **ori a fost scos de sub urmărire penală**, printr-o soluție de netrimitere în judecată să nu mai aibă temerea că va fi din nou pus sub urmărire penală sau judecat pentru aceleași fapte.

Instanța europeană a subliniat că dispozițiile unui tratat internațional, cum este Convenția Europeană a Drepturilor Omului, trebuie aplicate „în lumina obiectului și scopului lor, prin luarea în considerare a efectelor utile

pentru cei cărora li se adresează.” Așa fiind, instanța europeană a apreciat că aplicarea dispozițiilor art. 4 din Protocolul nr. 7 la convenție, în sensul „privilegierii calificării juridice a două infracțiuni” **este prea restrictivă în privința drepturilor persoanei**, deoarece, dacă cel în cauză este urmărit sau judecat pentru aceleași fapte, ce au însă calificări diferite, garanția consacrată de text „riscă să fie diminuată” (Serguei Zoltonkhine c. Rusia din 10.02.2009 – paragraful 81).

De aceea, instanța europeană **a decis cu valoare de principiu** că art.4 din Protocolul nr. 7 la Convenție trebuie înțeles în sensul că el interzice urmărirea, ori judecarea unei persoane pentru o a doua „infracțiune”, în măsura în care aceasta **are la origine fapte identice sau fapte care sunt, în substanță aceleași**”. (Cauza Serguei Zoltonkhine c. Rusia din 10.02.2009; Vilko – Eskelinen contra Finlandei din 19.04.2007).

În aplicarea dispozițiilor menționate instanța europeană a pus accentul pe „elementele esențiale” ale celor două infracțiuni, arătând că este incompatibilă cu prevederile sale judecarea și pedepsirea de două ori a unei persoane pentru **infracțiuni care au numai denumiri diferite** (Franz Fricher contra Austriei din 29.05.2001).

Faptele imputate persoanei trebuie să fie privite ca un ansamblu de circumstanțe factice, concret și indisolubile legate între ele în timp și spațiu și care implică aceeași persoană, acesta fiind considerat de Curtea Europeană ca **singurul criteriu pertinent** cu privire la identificarea faptelor materiale.

Dezlegarea problemei de drept care s-a dat în legătură cu **singurul criteriu pertinent** după care se identifică faptele materiale și se apreciază că acestea există ca un ansamblu de circumstanțe concret, indisolubil legate între ele în timp și spațiu și în care este implicată aceeași persoană, spre exemplu în jurisprudența Curții Europene și în cauzele Van Esbroeck paragraful 36 din 28.09.2006, Gasparini C 467/04 Res. p.I 9199 paragraful 54 și van Straaten C-150/05 red. p.I-9327, paragraful 48.

Se constată, deci, că **noțiunea „aceleași fapte”** ia în considerare **globală componentele ilicite concrete care au dat naștere la urmăriri penale în fața celor două proceduri**.

Jurisdicția europeană a subliniat că ar fi preferabil ca, în interesul unei bune administrări a justiției, infracțiunile care au ca **izvor** aceeași faptă penală, să fie sancționată de **o singură jurisdicție** în cadrul unei **proceduri unice**.

În armonizare cu doctrina Curții Europene este și literatura de specialitate românească.

Astfel, s-a conchis că identitatea de faptă nu presupune însă, ca și încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea penală definitivă, să fie aceeași, întrucât **existența autorității de lucru judecat produce efect chiar dacă faptei definitiv judecate i s-a dat o altă încadrare juridică** (Nicolae Volonciu, A. Vlăsceanu – Codul de procedură penală comentat, Editura Hamangiu 2007, p. 125).

Pe lângă argumentul exprimat în literatura de specialitate, **există și argumentul de text**. Astfel, potrivit art. 10 lit. j Cod procedură penală în cazul existenței autorității de lucru judecat, împiedicarea produce efecte, chiar dacă faptei definitiv judecate i s-ar da o altă încadrare juridică.

Așadar, ceea ce interesează sub aspectul identității de obiect este **fapta materială, iar nu încadrarea juridică**, iar după ce s-a pronunțat o hotărâre definitivă, iar ulterior se face o nouă judecată pentru aceeași faptă, chiar sub o altă încadrare juridică și se pronunță o nouă hotărâre definitivă, se impune desființarea celei de a doua hotărâri definitive dată cu încălcarea autorității de lucru judecat.

Ori, în cauza de față este evident că nu s-a procedat așa.

Astfel, s-a ajuns ca în urma unor disjungeri și declinării, fapte care în substanța lor sunt aceleași, acestea să fie cercetate în **mai multe proceduri**, neavând importanță că în fiecare procedură s-a dat faptelor încadrări juridice diferite.

În cauză a **existat o dublare a procedurilor judiciare îndreptate împotriva aceleiași persoane**, iar procedura soldată cu o condamnare definitivă a fost precedată de o altă procedură, respectiv a soluționării plângerilor îndreptate împotriva rezoluțiilor parchetului de neîncepere a urmăririi penale, aspect evidențiat în partea referitoare la istoricul și succesiunea procedurilor.

De altfel, **nici parchetul nu a negat la data când au avut loc dezbaterile în fond asupra cauzei, cercetarea paralelă a dosarelor**, ci doar a susținut că acestea au avut ca obiect infracțiuni diferite.

De asemenea, **nici Parchetul nu a susținut că s-ar fi descoperit fapte noi după finalizarea primei proceduri**.

Ori, potrivit jurisprudenței CEDO, după ce s-a închis definitiv o procedură penală „chiar și simpla formulare a unor bănuieli cu privire la nevinovăția unei persoane este nelegală (Asan Rushiti contra Austriei – 21.03.2000, Vostic contra Austriei – 17.10.2002).

Chiar dacă petentul a primit soluții de neîncepere a urmăririi penale, soldate cu hotărâri judecătorești definitive, ca urmare a plângerilor formulate în baza art. 278¹ Cod procedură penală, ulterior, pentru fapte în substanța lor aceleași, a trebuit să participe la un alt proces.

* *
*

Împrejurarea că, petentul - în prima procedură - pentru aceleași fapte („în substanța lor”, săvârșite în aceeași perioadă), a primit soluții de neîncepere a urmăririi penale, soldate cu hotărâri definitive ale instanțelor nu schimbă cu nimic situația conform căreia a fost urmărit și judecat de două ori pentru aceleași acuzații.

* *
*

Argumentul invocat de instanța de fond, apel și recurs, conform căruia în prima procedură instanțele au confirmat soluții de netrimitere în judecată, care nu au autoritate de lucru judecat este lipsit de fundament, întrucât persoana în cauză, a „beneficiat” de o repetare a urmăririlor, iar principiul non bis idem consacrat în art. 4 din Protocolul nr. 7, vizează și cazul dublelor urmăriri (Franz Fischer contra Austriei) asemenea cauzei deduse judecătii.

Cu toate că efectuarea unor duble proceduri penale rezultă cu prisosință din însuși istoricul descris mai sus, și cu riscul de a repeta, Curtea apreciază că se impun a fi făcute unele sublinieri, după cum urmează:

În decizia penală nr. 1057/27.09.2010 a Curții de Apel Craiova s-au analizat circuitele de operațiuni de cesionare, creditare și compensare, tocmai pentru faptul că acestea sunt indisolubil legate între ele.

De altfel, nici nu avea cum să se procedeze în alt mod, din moment ce procedura a avut ca punct de plecare aceleași sesizări și aceleași fapte, așa cum s-a arătat în partea din această hotărâre, intitulată „Istoric, succesiunea și paralelismul procedurilor”.

Decizia sus invocată a analizat creditele în valoare de 80.536.563 lei (așa cum au fost ele acordate) deoarece acestea constituiau lichidități pentru societățile comerciale: SC „BDJ” SA, SC „Frigorifer” SA, SC „Avab” SRL, SC „Abator Mofleni” SA, SC „Jiul Vulcan” SRL, SC „Mozac” SRL, SC „Poldinex” SRL, SC „Practicianul” SRL și SV „Rebega Consulting” SRL, cum de altfel a analizat toate creanțele și cesiunile încheiate, precum și operațiunea de compensare și nu avea cum să procedeze astfel, decât analizând toate aceste operațiuni care au o legătură **indisolubilă** între ele.

Astfel, la fila 15 din decizie, ultimul paragraf se face vorbire de lichiditățile încasate de societățile comerciale sub forma de credite bancare luate de la BIR, descriind ce s-a întâmplat cu ele.

Disponibilul din creditele sus menționate și creanțele BIR (fila 16 paragraful 3) au făcut obiectul tranzacției de compensare nr. 22/2001, iar instanța a stabilit că tranzacția amintită este valabilă.

Decizia mai face vorbire și de sentința civilă nr. 3712/04.04.2003, pronunțată de Tribunalul Dolj, care a stabilit că tranzacția întrunește condițiile de valabilitate cerute de lege.

Ori, valabilitatea unei tranzacții prin care se stinge un litigiu, constituie o chestiune prealabilă în procesul penal și are autoritate de lucru judecat, potrivit art. 44 alin. 3 Cod procedură penală.

Tranzacția de compensare nr. 22/10.01.2001 și cesiunea de creanță nr.23/11.01.2001, care se referă la următoarele sume:

-95.326.222.072 lei, datorie către BIR aferentă creanțelor preluate de societățile absorbite de SC „BDJ” SA;

-**80.536.563** lei, valoarea creditelor încasate de la BIR în urma contractării de cele 11 societăți enumerate mai sus;

-11.468.012.928 lei dobânzi aferente liniilor de credit, sume cesionate în favoarea Cooperativei de Credit Banca Populară RICH Bank, conform contractului de cesiune nr. 97/01.03.2000, iar în urma compensării sumelor menționate a rezultat o diferență de 16.000.000.000 lei, sumă **datorată** de Cooperativa de Credit Banca Populară RICH Bank și **nu de încasat**.

Contractul de cesiune de creanță nr. 23/2001, prin care SC „BDJ” SA s-a substituit Cooperativei de Credit a stat la baza înscrierii SC „BDJ” SA la masa credală în calitate de creditor al SC „BIR”, conform sentinței civile nr.6684 pronunțată de Tribunalul București – Secția Comercială (sentință aflată în dosarul Tribunalului).

În acest context, se apreciază că se cuvine a fi analizată problema **chestiunilor prealabile, prevăzute de art.44 Cod procedură penală**.

Astfel, în desfășurarea procesului penal, se poate ivi necesitatea lămuririi unor chestiuni de natură extrapenală, care se referă la existența unei situații, a unei calități, a unui raport juridic etc., iar aceste chestiuni extrapenale se numesc chestiuni prealabile.

În literatura de specialitate s-au propus două sisteme pentru rezolvarea problemei chestiunilor prealabile, potrivit cărora competența revine fie instanței penale care judecă cauza respectivă, fie instanței extrapenale, în funcție de natura chestiunii.

În actuala reglementare a Codului de procedură penală, s-a adoptat sistemul absolut, potrivit căruia, instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune (art. 44 alin. 2 Cod procedură penală).

În consecință, se ajunge la o prorogare de competență, în sensul că instanța penală devine competentă să judece chestiuni care, în mod obișnuit sunt de competența instanței civile.

În situația în care chestiunea prealabilă a fost anterior soluționată, printr-o hotărâre definitivă civilă, Codul de procedură penală prevede în art.44 alin. 3, că hotărârea definitivă a instanței civile asupra unei împrejurări ce constituie o chestiune prealabilă în procesul penal, are autoritate de lucru judecat în fața instanței penale.

În cauza de față, **sentința civilă nr. 6684/24.09.2001** a Tribunalului București – Secția Comercială, care a **judecat irevocabil tabloul definitiv al creditorilor are autoritate de lucru judecat în fața instanței penale.**

Prin sentința sus invocată (aflată la fila 446 – dosar 14165/4/2006 s-a hotărât ca „BDJ” SA să fie înscrisă la masa credală cu suma de 12.061.615.707 lei, sumă rezultată din cesiunea de creanță nr. 23/11.01.2001 încheiată cu banca Populară Rich Bank.

Pentru acest motiv, respectiv că sentința civilă nr. 6684/24.09.2001 a Tribunalului București – Secția Comercială, **are, potrivit art. 44 alin. 3 Cod procedură penală autoritate de lucru judecat, a reținut decizia penală nr.1057/27.09.2010, pronunțată de Curtea de Apel Craiova** că, contractul de cesiune de creanță nr. 23/2001 prin care SC „BDJ” SA se substituie Cooperativei de Credit a stat la baza înscrierii SC „BDJ” SA la masa credală în calitate de creditor al B.I.R.

Curtea apreciază că sentințele civile menționate au putere de lucru judecat în fața instanței penale, potrivit dispozițiilor art. 44 alin. 3 Cod procedură penală – aspect care a generat comentariul de mai sus..

Activitatea de creditare nu poate fi ruptă de activitățile de cesionare și compensare, ele fiind indisolubil legate între ele, deoarece lichiditățile încasate de societățile comerciale menționate mai sus, **sub formă de credite bancare** au fost înregistrate în bilanțul contabil al SC „BDJ” SA, SC „Reconversia” SA, Cooperativa de Credit „Banca Populară” RICH Bank ca o obligație față de BIR pe de o parte, iar, pe de altă parte, activitatea de creditare nu a rămas izolată, ci a făcut obiectul unor circuite de cesionare și compensare.

Tocmai aceste credite, cu toate componentele, în valoare de 80.536.563 lei au constituit lichidități pentru firmele care le-au obținut, au fost înregistrate în bilanț, fiind evident că acordarea și utilizarea lor, precum și activitatea de cesionare și compensare (ca mod de stingere a obligațiilor) **formează un ansamblu de circumstanțe concret indisolubil legate între ele.**

Așadar, activitățile de creditare, cesionare și compensare sunt atât de strâns legate între ele, întrucât nu pot fi separate și au fost dezlegate în cadrul primei proceduri, prin menținerea soluțiilor de neîncepere a urmăririi penale consfințite prin hotărâri judecătorești rămase definitive, chiar dacă au fost vizate încadrări juridice diferite.

În contestația formulată, nu s-a făcut referire doar la decizia penală nr.1057/2010 a Curții de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori, ci și la alte hotărâri judecătorești prin care s-au soluționat plângeri împotriva rezoluțiilor de neîncepere a urmăririi penale, astfel că se cuvin a fi menționate și acestea, respectiv 683/2009, 292/2010 și 671/2009 - (fila 68 instanță), lucru care s-a făcut, de altfel, în partea privitoare la istoricul și succesiunea procedurilor.

Se constată, deci, că aceleași fapte, în care au fost implicate circuitele BIR - BDJ – RICH Bank, au fost analizate și prin decizia penală nr.683/26.06.2009 a Curții de Apel Craiova, și nu numai prin decizia nr.1057/27.08.2010 a Curții de Apel Craiova.

Astfel, se reține, la fila 6 din decizie, că au avut loc **cesiuni de creanță** în sumă de **107.175.362.000 lei**, către 11 firme controlate de inculpatul Dinel Staicu, firme care s-au asociat și au constituit BDJ Craiova.

Ulterior, aceste firme au fuzionat, prin absorbție, constituind B.D.J. SA Craiova.

Pe lângă creanțele cesionate, BIR S.A. a mai deschis societăților amintite, linii de credit în valoare totală de **80.536.536.000 lei**.

De asemenea, se analizează de **tranzacția de compensare nr.22/10.01.2001**, prin care Cooperativa de Credit „Banca Populară” RICH Bank își stinge datoria de 187.330.798 lei, pe care o avea față de SC „BDJ” SA Craiova prin compensare cu suma de 203.330.789.000 lei, precum și de convenția nr. 22/05.02.2000.

Evident și rezoluția atacată în instanță a vizat altă încadrare juridică dată faptelor, respectiv art. 7 din Legea nr. 39/2003.

Despre tranzacția de compensare și decizia penală nr.1057/2001 face referire la BIR, care în calitate de cedent a cesionat creanțe pe care le avea de încasat de la diverși debitori, creanțe în sumă de **107.175.372.000 lei** către SC „BDJ” SA, SC „Abator Mofleni” SA, SV „Rebega Consulting” SRL, SC „Jiul Vulcan” SRL, SC „Frigorifer” SA, SC „Practicianul” SRL, SC „And Kris” SRL, SC „Noroc” SRL, SC „Poldinex” SRL, SC „Vladinex” SRL, firme care au **contractat și credite de la BIR** în valoare de **80.536.563.000 lei** (fila 11).

De asemenea, a fost analizată tranzacția de compensare nr.22/10.01.2001, prin care au fost compensate sumele de 187.330.798 lei și de 203.330.789.000 lei, convenția nr.122/05.02.2000 și toate contractele de cesiune încheiate.

Și în cadrul procedurii finalizate prin decizia penală nr.741/04.04.2011, pronunțată de Curtea de Apel București sunt analizate contractele de cesiune de creanță pentru cele 11 societăți comerciale, enumerate deja de mai multe ori mai sus și descrise pe larg în istoricul cauzei, astfel că nu se vor mai relua.

* *
*

În procedurile descrise sunt **analizate aceleași fapte, care constituie un ansamblu de circumstanțe factice concret, indisolubil legate între ele, în spațiu și timp și care implică aceeași persoană.**

Ceea ce diferă în procedurile menționate sunt doar încadrările juridice date faptelor.

* *
*

De altfel, atât sentința penală nr. 1240/15.06.2010, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, cât și instanța de apel, prin decizia penală nr. 802/16.12.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală, **rețin că există interdependență între activitățile de creditare și cesiune** (a se vedea fila 79 din decizia penală nr. 802/16.12.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală).

Tocmai pentru că exista interdependență între activitățile de creditare și cesiune, Tribunalul a reținut că prejudiciul suferit de partea civilă se compune atât din sumele provenite din cesiunile de creanță, cât și din cele din contractele de credit și a obligat pe contestator la plata întregului prejudiciu.

Soluția a fost menținută de instanța de recurs prin decizia penală nr.741/04.04.2011 a Curții de Apel București, sub aspectul invocat mai sus, ceea ce semnifică faptul că și ea a reținut interdependența activităților de creditare și cesiune desfășurate în aceeași perioadă de timp (iunie 1999 – ianuarie 2000).

* *
*

Într-adevăr, așa cum s-a arătat în partea teoretică expusă anterior, toate faptele cercetate în dosarele multiple care au fost pe rolul instanțelor din Craiova și București, au ca **izvor** și sunt legate de circuitul cesiunilor de creanță și creditare, deci au avut ca **izvor** aceleași fapte penale care au format obiectul mai multor proceduri.

* *
*

Faptele imputate persoanei trebuie să fie privite ca un ansamblu de circumstanțe factice concret și indisolubil legate între ele în timp și spațiu și care implică aceeași persoană, acesta fiind considerat de Curtea Europeană ca **singurul criteriu pertinent** cu privire la identificarea faptelor materiale, aspect dezbătut pe larg anterior.

* *

Cum toate circuitele de cesiune, creditare și compensare au fost analizate și au format obiectul dosarelor în care s-au pronunțat soluții de neîncepere a urmăririi penale, **consfințite prin hotărâri judecătorești definitive, rezultă că dezlegarea dată de respectivele hotărâri a intrat în puterea lucrului judecat.**

În procedurile analizate, petentul condamnat a primit pentru aceleași fapte în substanța lor, și săvârșite în aceeași perioadă de timp și spațiu, soluții diferite.

Cum cele două proceduri descrise, prima - finalizată cu hotărâri definitive, care au confirmat legalitatea și temeinicia rezoluțiilor de neîncepere a urmăririi penale atacate, în baza art. 278¹ Cod procedură penală la instanțele competente, iar **cea de a doua - finalizată cu o condamnare au avut ca obiect fapte, în substanța lor aceleași, chiar dacă au primit încadrări juridice diferite, cea de a doua procedură a fost dată cu încălcarea principiului „non bis in idem”, consacrat de dispozițiile art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.**

Dincolo de existența paralelă a procedurilor penale, multiplele declinări și disjungeri din dosarele de urmărire penală aflate pe rolul parchetelor din Craiova și București au condus la instrumentarea acestora în mod defectuos, astfel încât s-a ajuns, ca în urma faptului că nu au avut număr unic de înregistrare să aducă, prin ele însele, o violare și a dispozițiilor art. 6 din Convenție, referitoare la un proces echitabil (chiar și în baza procesuală a urmăririi penale), pe lângă dispozițiile art. 4 din Protocolul nr. 7 al aceleiași convenții.

Reprezentantul Parchetului a susținut că decizia penală nr. 1057/2010 a Curții de Apel Craiova, deși definitivă, nu ar avea autoritate de lucru judecat, fără însă să indice un text de lege în sprijinul acestei susțineri; de altfel se constată că un atare text de lege nici nu poate fi identificat în legislația penală românească.

A mai susținut că invocarea cazului de contestație, consacrat de art. 386 lit. d Cod procedură penală este pur formală și, în consecință, contestația în anulare formulată este inadmisibilă, deoarece hotărârea judecătorească definitivă pronunțată pe procedura 278¹ Cod procedură penală, nu poate fi opusă deciziei pronunțată de Curtea de Apel București, în procedura obișnuită.

S-a mai arătat - mai sus - că art. 10 lit. j din Codul de procedură penală, consacrand regula autorității de lucru judecat vorbește despre hotărâri judecătorești (lucru judecat) fără să facă vreo diferență între hotărâri după procedura în care acestea au fost pronunțate și nici după vreun alt criteriu; în plus, art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală – introdus prin art. I pct. 168 din Legea nr. 281/2003 - **demonstrează clar voința legiuitorului român de a adapta reglementarea la normele europene**, în sensul implementării clare a principiului „non bis in rem”.; nici acest din urmă text de lege nu face vreo

distincție între hotărârile judecătorești potrivit procedurilor în care acestea au fost pronunțate, ci vorbește pur și simplu despre „**hotărâre definitivă**”; mai mult, are în vedere hotărârea definitivă pronunțată - tocmai - în procedura contestată de reprezentantul Parchetului.

De asemenea, s-a mai susținut din partea Parchetului că, „obiectul se identifică cu cercetarea infracțiunilor pentru care s-au dispus soluții în cele două dosare”, ori potrivit **art. 317 din Codul de procedură penală**, judecata se mărginește la **faptă** și la **persona (nu la încadrarea juridică a acesteia)**, aspecte dezbătute pe larg în partea istoric și în cele ce preced.

Excepția autorității de lucru judecat s-a invocat și în fața instanțelor de apel și recurs, cele care au pronunțat hotărârile de condamnare.

Această împrejurare ar putea suscita discuții în sensul că respectivele instanțe, într-adevăr au considerat că nu există autoritate de lucru judecat.

Numai că argumentele înfățișate de aceste instanțe în exprimarea refuzului recunoașterii autorității de lucru judecat, sunt în număr de două și sunt expuse într-o singură frază: „O rezoluție pronunțată de către procuror în cadrul urmăririi penale nu poate avea autoritate de lucru judecat în fața unei instanțe de judecată, iar în respectivele dosare, în care a fost judecat inculpatul anterior au fost conexate la prezenta cauză, aceste infracțiuni constituit în realitate acte materiale din prezenta cauză” (decizia penală nr.802/A/2001 a Tribunalului București – pag 70).

La rândul său, Curtea de Apel București se referă la acest motiv de recurs – privind autoritatea de lucru judecat - tot într-o singură frază arătând că: „...acest motiv a fost invocat și în apel, când instanța s-a pronunțat în sensul respingerii, motivare pe care Curtea o menține, în sensul că nu există situația prev. de art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală care face referire la alin. 8 lit. a în legătură cu respingerea plângerii împotriva rezoluției procurorului”.

De remarcat că aceste instanțe, în scurta lor referire la această chestiune, au omis să sublinieze că, de fapt, rezoluția pronunțată de către procuror fusese consfințită printr-o hotărâre judecătorească definitivă (nici măcar nu s-a amintit acest aspect).

Cât privește cel de-al doilea argument, vizând conexarea „respectivelor dosare la prezenta cauză” trebuie evidențiat că această mențiune nu are corespondent în realitate.

Astfel rezoluția de neîncepere a urmăririi penale nr.83/P/2008, din 13 noiembrie 2009 a Direcția Națională Anticorupție Serviciul Teritorial Craiova, ce a fost confirmată prin decizia penală nr. 057 /27.09.2010 a Curții de Apel Craiova, este **ulterioară Rechizitorului nr. 61/P/09.XI. 2006** ce a stat la baza deciziei penale nr. 741/ 04 aprilie 2011, pronunțată în dosarul nr.14165/4/2006 de Curtea de Apel București Secția I Penală și, drept urmare, obiectiv vorbind, nu avea cum să fie conexată la acest din urmă dosar. De altfel, aceeași soartă au avut-o și rezoluțiile de neîncepere a urmăririi penale ce au stat la baza deciziilor penale nr. 292/2010 și nr.6873/2009, toate pronunțate de Curtea de Apel Craiova, în sensul că și

aceste rezoluții au fost adoptate ulterior întocmirii rechizitoriului nr.61/P/09.XI.2006.

În acest context, mai trebuie arătat și faptul că niciun moment reprezentantul Parchetului nu a susținut - în fața instanțelor de apel și recurs - că faptele pentru care a fost cercetat în mai multe proceduri inculpatul nu ar fi identice și, ca atare, nici tribunalul și nici instanța de recurs nu au făcut nicio referire la această împrejurare.

Drept urmare, **ideea că dosarele au fost conexate este cu totul inexactă**, iar ideea că infracțiune pentru care a fost cercetat anterior contestatorul, constituie acte materiale în cauza dedusă judecătii, nu are niciun fundament și nu a susținut-o nici parchetul.

* *

*

Însă - așa cum s-a arătat - aceste instanțe **nu au observat o chestiune simplă și anume că rezoluțiile soldate cu soluții de neîncepere a urmăririi penale și rezolvate definitiv prin hotărâri judecătorești, sunt ulterioare întocmirii rechizitoriului nr. 61/09.11.2006**, fiind, astfel, evident că s-au efectuat proceduri paralele și că nu aveau cum să fie conexate în cauza dedusă judecătii ce a făcut obiectul celei de-a doua proceduri, respectiv decizia penală nr. 741/04.04.2011.

* *

*

De altfel, nici procurorul de ședință nu a negat cercetarea paralelă a dosarelor, ci doar a susținut că fiecare cauză a avut ca obiect infracțiuni diferite, dar și acest aspect a fost tratat, pe larg, anterior.

Așadar, chiar dacă cele două hotărâri judecătorești definitive, respectiv decizia penală nr. 1057/27.09.2010 a Curții de Apel Craiova și decizia penală 741/04 aprilie 2011, au fost pronunțate în proceduri diferite, ele au pus capăt aceluiași proces penal, având ca obiect aceleași fapte (privite în materialitatea lor) comise de același inculpat, Nuțu (Staicu) Dinel, ceea ce demonstrează că cele două judecăți se suprapun întrutotul, numai că soluțiile pronunțate sunt în totală contradicție.

În concluzie, ce se impune a fi subliniat faptul că, cele trei hotărâri judecătorești definitive, pronunțate de către Curtea de Apel Craiova (nr.1057/27.09.2010, nr.292/11.03.2010 și nr.683/29.06.2009), conform procedurii reglementate de art.278¹ Cod procedură penală, prin care s-au confirmat ca legale și temeinice soluțiile de neîncepere a urmăririi penale ale Parchetului, au acoperit întreaga perioadă infracțională, compusă din aceleași acte și fapte materiale reținute în sarcina petentului condamnat contestator Nuțu Dinel.

* *

*

S-a făcut vorbire în considerentele hotărârii de mai multe principii de drept: non bis in idem, res iudicate, mutatis mutandi, ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus și trebuie subliniat rolul, menirea lor în interpretarea și aplicarea legilor în practica instanțelor.

Legiuitorul nu are posibilitatea să prevadă, în detaliu toate situațiile ce ar apărea într-un anumit context supus legiferării, însă fixează reperele în care pot fi încadrate respectivele situații, iar judecătorul - pentru a pronunța soluțiile în litera și spiritul legii - apelează **tocmai la principiile de drept**, consacrate, acestea asigurând conexiunile necesare între diferitele instituții de drept și ajutându-l pe judecător în raționamentele sale. Aici intervine cunoașterea și interpretarea problemelor de drept ivite în cauzistica atât de diversă pe care judecătorul este chemat a o dezlega și a principiilor de drept, potrivit convingerilor și conștiinței sale.

În acord cu considerentele expuse în cele ce preced, Curtea, în baza art. 386 lit. d Cod procedură penală, va admite contestația în anulare formulată de petentul condamnat împotriva deciziei penale nr. 741 din 04 aprilie 2011, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală și va proceda la desființarea - în parte - aceasta numai cu privire la contestatorul petent.

Totodată, se vor desființa - în parte - sentința penală nr.1240 din 15 iunie 2010, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, precum și decizia penală nr. 802 din 16 decembrie 2010 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a penală, iar în consecință, în baza art. 11 pct. 2 lit. b rap. la art. 10 lit. j Cod de procedură penală, se va înceta procesul penal pornit împotriva contestatorului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 cu referire la art. 246 combinat cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din codul penal.

Se va anula mandatul de executare a pedepsei emis pe numele contestatorului.

Se va dispune punerea de îndată în libertate dacă acesta nu este arestat în altă cauză .

Văzând și dispozițiile art. 192 alin. 3 Cod procedură penală.

DISPOZITIV

Admite contestația în anulare formulată de **condamnatul NUȚU (STAIKU) DINEL**, împotriva deciziei penale nr. 741 din 04 aprilie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I penală.

Desființează, în parte, decizia penală nr. 741 din 04 aprilie 2011, referitor la contestatorul NUȚU (STAIKU) DINEL cu privire la care există autoritate de lucru judecat.

În consecință, desființează, în parte, în ceea ce îl privește pe același contestator și sentința penală nr. 1240 din 15 iunie 2010, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, precum și decizia penală nr. 802 din 16 decembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București secția a II-a penală .

Drept urmare, în baza art. 11 pct. 2 lit. b rap. la art. 10 lit. j Cod de procedură penală, încetează procesul penal pornit împotriva contestatorului pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 26 cu referire la art. 246 combinat cu art. 248 ind. 1 cu aplic. art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 alin. 1 din Codul penal.

Anulează mandatul de executare a pedepsei emis pe numele contestatorului.

Dispune punerea de îndată în libertate, dacă acesta nu este arestat în altă cauză.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2012.

WWW.JURL.ro